


[Prima Pagină](#) > ... > [Bani/Creanțe Pecuniare](#) > [Insolvență/faliment](#) > [Bulgaria](#)

# Insolvență/faliment

 Bulgaria

Conținut furnizat de



European Judicial Network  
(in civil and commercial  
matters)

## 1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

În Bulgaria nu există o lege separată care să reglementeze procedura de insolvență. Dispozițiile generale de reglementare a insolvenței sunt prevăzute în capitolul privind insolvența din Legea privind comerțul. Insolvența băncilor și a societăților de asigurări este reglementată prin dispozițiile speciale prevăzute în Legea privind insolvența băncilor și în Codul asigurărilor.

Procedura de insolvență se deschide împotriva comercianților aflați în stare de insolvență. De asemenea, procedura de insolvență se poate deschide împotriva unei societăți cu răspundere limitată, a unei societăți pe acțiuni sau a unei societăți în comandită simplă care este supraîndatorată.

De asemenea, procedura de insolvență poate fi deschisă împotriva unei persoane care își exercită activitatea în mod disimulat prin intermediul unui debitor insolvent. La deschiderea procedurii de insolvență împotriva unei societăți comerciale, se consideră că în același timp a fost deschisă procedura și împotriva unui asociat cu răspundere nelimitată.

Procedura de insolvență se deschide de asemenea împotriva proprietarilor unici care au decedat sau au fost radiati din Registrul Comerțului dacă aceștia erau insolvabili în momentul decesului sau în momentul în care au fost radiati. Procedura de insolvență se deschide și împotriva asociațiilor cu răspundere nelimitată, chiar și în cazul în care asociatul în cauză a decedat sau a fost radiat din Registrul Comerțului. Cererea de deschidere a procedurii de insolvență poate fi depusă în termen de un an de la data la care debitorul a decedat sau a fost radiat din Registrul Comerțului.

Procedura de insolvență se deschide de asemenea împotriva societăților aflate în lichidare. Procedura de insolvență împotriva băncilor și societăților de asigurare este reglementată de normele și procedura prevăzute într-o lege separată.

Chestiunile legate de insolvența comercianților care au calitatea de întreprindere publică ce exercită un monopol de stat sau este înființată în temeiul unei legi speciale sunt reglementate printr-o lege separată. Împotriva comerciantului care are calitatea de întreprindere publică ce exercită un monopol de stat sau este înființată în temeiul unei legi speciale nu poate fi deschisă nicio procedură de insolvență.

În dreptul intern nu există nicio dispoziție cu privire la procedura de insolvență împotriva persoanelor fizice, în afara întreprinderilor profesionale unipersonale cu răspundere limitată.

Instanțele din Bulgaria pot deschide o procedură de insolvență secundară împotriva unui comerciant care a fost declarat în stare de insolvență de o instanță străină, dacă acesta deține active semnificative în Bulgaria.

## 2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Următoarelor condiții prealabile pentru deschiderea procedurii de insolvență se aplică tuturor comercianților:

(1) Debitorul trebuie să fie comerciant.

Procedura de insolvență poate fi deschisă nu numai împotriva unui comerciant, ci și împotriva unei persoane care își exercită activitatea în mod disimulat prin intermediul unui debitor insolvent, împotriva unui asociat cu răspundere nelimitată, chiar dacă aceștia au decedat sau au fost radiați, precum și împotriva întreprinderilor profesionale unipersonale cu răspundere limitată care au fost radiate sau persoana în cauză a decedat.

În temeiul articolului 612 din Legea privind comerțul, procedura de insolvență nu poate fi deschisă împotriva unei întreprinderi publice care exercită un monopol de stat sau care a fost înființată în temeiul unei legi speciale.

(2) Cererea trebuie depusă de către una dintre persoanele menționate la articolul 625 și la articolul 742 alineatul (2) din Legea privind comerțul, în special: de către debitor, lichidator sau un creditor al debitorului în cazul unei tranzacții comerciale, Agenția Națională de Administrare Fiscală (*Natsionalna agentsiya za prihodite*) (în cazul unei datorii publice față de administrația centrală sau față de municipalități, care rezultă din activitatea debitorului sau a unei datorii sub forma unei creanțe a private a guvernului), de către Agenția executivă a Inspectoratului General de Muncă (*Izpalnitelna agentsiya Glavna Inspektsiya spoda de truda*), în cazul în care obligațiile de a plăti salariile sau remunerațiile pentru cel puțin o treime dintre lucrători și angajați sunt scadente și rămân neîndeplinite mai mult de două luni sau de către un membru al organului de conducere al societății (în cazul supraîndatorării).

Atunci când devine insolubil sau supraîndatorat, debitorul trebuie să depună o cerere prin care solicită permisiunea de a deschide procedura de insolvență în termen de 30 de zile. În cazul întreprinderilor profesionale unipersonale cu răspundere limitată, cererea poate fi depusă de către comerciant sau succesorul acestuia. În cazul în care debitorul este o societate, cererea se depune de organul de conducere, de un asociat cu răspundere nelimitată ori de un reprezentant al societății sau de un lichidator judiciar. În acest caz, la cerere ar trebui să fie anexate următoarele documente:

- un exemplar al celui mai recent raport financiar anual certificat de un auditor înregistrat și bilanțul de la data depunerii cererii, în cazul în care comerciantul are obligația legală de a întocmi rapoarte financiare și bilanțuri;
- un inventar și o descriere a activelor și a pasivelor la data depunerii cererii;
- o listă de creditori, care conține adresele acestora, tipul și cuantumul creanțelor lor, precum și garanțiile pentru creanțele lor;
- o listă a patrimoniului personal și matrimonial al persoanelor care au întreprinderi profesionale unipersonale cu răspundere limitată și al asociaților cu răspundere nelimitată;
- dovada informării Agenției Naționale de Administrare Fiscală cu privire la deschiderea procedurii de insolvență;
- o procură expresă, dacă cererea este depusă de un reprezentant.

În cazul în care cererea este depusă de un creditor sau de Agenția executivă a Inspecției Generale a Muncii, la cerere trebuie să se anexeze toate probele disponibile care susțin cererea creditorului și presupusa insolvență a debitorului. Creditorul trebuie să prezinte, de asemenea, o atestare a plății taxei de timbru și dovada că Agenția Națională de Administrare Fiscală a fost notificată cu privire la deschiderea procedurii de insolvență.

(3) Condiții pentru încuviințarea executării:

- o obligație pecuniară a debitorului care privește sau care rezultă dintr-o tranzacție comercială, inclusiv validitatea, executarea, neexecutarea, rezilierea, anularea și declararea nulității tranzacției respective sau consecințele rezilierii acesteia;
- o obligație de drept public către administrația centrală și municipalități care decurge din activitățile comerciale ale debitorului
- sau o obligație care rezultă dintr-o creanță privată a administrațiilor publice.
- sau o obligație de a plăti salarii sau remunerații scadente pentru cel puțin o treime din lucrători și angajați, neîndeplinită timp de mai mult de două luni.

„Tranzacție comercială” înseamnă o tranzacție încheiată de un comerciant în exercitarea profesiei sale, inclusiv tranzacțiile menționate în mod expres în articolul 1 alineatul (1) din Legea privind comerțul (achiziționarea de bunuri sau alte articole în scopul revânzării lor în forma originală, prelucrată sau finită, vânzarea de produse de fabricație proprie, achiziționarea de valori mobiliare în vederea revânzării, serviciile de agenție și de brokeraj

comercial, comisionarea, operațiunile de expediere și transport, operațiunile de asigurare, operațiunile bancare și de schimb valutar, cambiile, biletele la ordin și cecurile, antrepozitarea, tranzacțiile de acordare a licențelor, supravegherea mărfurilor, tranzacțiile în domeniul proprietății intelectuale, exploatarea hotelieră, serviciile turistice, de publicitate, de informare, de spectacole și de producție a industriei de divertisment și alte servicii, precum și achiziționarea, construcția sau dotarea bunurilor imobile în scopul vânzării și închirierii), indiferent de calitatea în care acționează persoanele care efectuează tranzacțiile respective. În caz de dubiu, se prezumă că un comerciant a încheiat o tranzacție în exercitarea activității sale profesionale.

Diferitele tipuri de creanțe de drept public ale administrației centrale și ale municipalităților sunt stipulate la articolul 162 alineatul (2) din Codul de procedură fiscală și al asigurărilor sociale. Acestea sunt după cum urmează:

- taxele, inclusiv accizele și taxele vamale, contribuțiile de asigurări sociale obligatorii și alte contribuții datorate la bugetul de stat;
- alte creanțe pentru care baza de calcul și cuantumul sunt stabilite prin lege;
- taxa de timbru și taxele municipale instituite prin lege;
- cheltuielile de asigurări sociale efectuate într-un mod care nu este în conformitate cu cerințele prevăzute de lege;
- echivalentul în bani al unor bunuri puse sub sechestru de administrația publică, amenziile și sancțiunile pecuniare și numerarul confiscat și pus sub sechestru de administrația publică;
- datoriile rezultate din bani acordați administrației centrale sau municipalităților prin sentințe, hotărâri și decizii judecătorești care sunt executorii și din decizii de recuperare a ajutorului de stat al Comisiei Europene care a fost acordat în mod nelegal;
- datoriile rezultate din ordonanțe penale;
- sumele plătite în mod nejustificat sau în plus și sumele primite sau plătite în mod nelegal în cadrul proiectelor cofinanțate prin instrumente financiare de preaderare, prin programe operaționale, prin fonduri structurale și Fondul de coeziune al Uniunii Europene, prin fonduri europene agricole, prin Fondul european pentru pescuit, prin Facilitatea Schengen și Facilitatea de tranziție, inclusiv prin cofinanțarea națională conexă, care pot fi recuperate pe baza unei decizii administrative adoptate, precum și pe baza altor amenzi și sancțiuni pecuniare prevăzute în dreptul național și în dreptul Uniunii;
- dobânzile datorate pentru creanțele de mai sus.

Creanțele publice includ creanțele care urmează a fi plătite către bugetul Uniunii Europene în conformitate cu deciziile adoptate de Comisia Europeană, de Consiliul Uniunii Europene, de Curtea Europeană de Justiție și de Banca Centrală Europeană cu privire la impunerea de obligații pecuniare supuse executării în temeiul articolului 256 din Tratatul de instituire a Comunității Europene și creanțele statelor membre ale Uniunii Europene executorii în temeiul hotărârilor definitive privind confiscarea sau reținerea de numerar sau a echivalentului în numerar al bunurilor confiscate sau reținute, precum și în temeiul deciziilor privind aplicarea de sancțiuni financiare impuse în alte state membre ale Uniunii Europene, în cazul în care acestea sunt recunoscute și executorii în Bulgaria.

Indiferent dacă a luat naștere în urma unei tranzacții comerciale sau în temeiul dreptului public, creanța trebuie să fie verificată din punctul de vedere al validității și al caracterului său cert la data deciziei judecătorești cu privire la cererea de deschidere a procedurii de insolvență.

(4) Procedura de insolvență se deschide împotriva comercianților aflați în stare de insolvență. De asemenea, procedura de insolvență se poate deschide împotriva unei societăți cu răspundere limitată (*дружество с ограничена отговорност*), a unei societăți pe acțiuni (*акционерно дружество*) sau a unei societăți în comandită simplă (*командитно дружество с акции*) care este supraîndatorată. Insolvabilitatea și supraîndatorarea sunt condiții de fapt obiective, care au definiții legale în Legea privind comerțul.

Un comerciant este în stare de insolvență atunci când nu poate să plătească:

- o obligație pecuniară care a devenit exigibilă, care decurge dintr-o tranzacție comercială sau are legătură cu o tranzacție comercială, inclusiv validitatea, executarea, neexecutarea, rezilierea, anularea și declararea nulității tranzacției respective sau consecințele rezilierii acesteia;
- o datorie de drept public către administrația centrală și municipalități apărută în legătură cu activitățile comerciale ale comerciantului;
- o obligație sub formă de creanțe private ale statului.

- sau o obligație de a plăti salarii sau remunerații scadente pentru cel puțin o treime din lucrători și angajați, neîndeplinită timp de mai mult de două luni

Într-o primă ipoteză, se prezumă că un comerciant este incapabil să plătească o creanță care a devenit exigibilă dacă, înainte de depunerea unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență, comerciantul respectiv nu a prezentat rapoarte financiare pentru ultimii trei ani în vederea publicării în Registrul Comerțului.

Un debitor este considerat în stare de insolvență dacă a suspendat plățile. Se consideră că un debitor a suspendat plățile chiar dacă și-a plătit integral sau parțial datoriile către anumiți creditori. De asemenea, insolvența se presupune în cazul în care, în procedura de executare inițiată pe baza unei hotărâri definitive obținute de creditorul care a depus cererea de deschidere a procedurii de insolvență, datoria nu a fost plătită, în tot sau în parte, în termen de 6 luni de la primirea de către debitor a unei solicitări sau a unui aviz de plată voluntară.

Se consideră că o întreprindere este supraîndatorată atunci când activele sale sunt insuficiente pentru a-i acoperi pasivele.

(5) Debitorul nu se confruntă cu dificultăți temporare, ci se află într-o stare obiectivă și permanentă de insolvență și de supraîndatorare.

Instanța competentă în materie de insolvență este instanța provincială competentă din circumscripția în care comerciantul își are sediul central la momentul cererii de deschidere a procedurii de insolvență. Cererea de deschidere a procedurii de insolvență, formulată de debitor sau de lichidator este soluționată de instanță fără întârziere în ședință închisă, fiind publicat un anunț în Registrul Comerțului. Cererea de deschidere a procedurii de insolvență formulată de un creditor este soluționată, în termen de cel mult 14 zile de la data depunerii cererii, în cadrul unei ședințe închise în care creditorul și reclamantul trebuie să se prezinte în urma citației din partea instanței. Instanța suspendă judecarea procedurii inițiate pe baza cererii de insolvență depuse de debitor sau de lichidator dacă, înainte de a se pronunța cu privire la această cerere, un creditor a prezentat o cerere de insolvență. Până la sfârșitul primei ședințe în cadrul procedurii inițiate pe baza cererii depuse de un creditor, alți creditori se pot constitui părți în procedură, pot ridica obiecții și pot prezenta înscrieri. Instanța atribuie un număr de caz dosarului la data depunerii cererii și stabilește un termen până la care trebuie să se pronunțe cu privire la cerere. Perioada respectivă nu poate depăși trei luni.

Înainte de a se pronunța asupra cererii, instanța competentă în materie de insolvență poate dispune, la cererea creditorului sau din oficiu, următoarele măsuri preventive și asigurătorii, dacă acest lucru este necesar pentru conservarea activelor debitorului:

- numirea unui administrator judiciar;
- posibilitatea instituirii unei garanții prin ipotecare, prin executare silită sau prin intermediul altor măsuri asigurătorii;
- suspendarea procedurii de executare silită împotriva patrimoniului debitorului, cu excepția procedurii de executare silită inițiate în temeiul Codului de procedură fiscală și al asigurărilor sociale;
- posibilitatea aplicării măsurilor prevăzute de lege pentru protecția bunurilor disponibile ale debitorului;
- sigilarea sediului, a echipamentelor, a mijloacelor de transport etc. în care sunt păstrate proprietatea personală și efectele debitorului, cu excepția spațiilor de locuit și a altor spații necesare pentru a permite debitorului să își desfășoare în continuare activitatea și să deponeze bunurile perisabile.

Atunci când măsurile sunt solicitate de un creditor, instanța admite aplicarea acestora dacă cererea creditorului este susținută prin elemente de probă scrise convingătoare și/sau dacă este depusă o garanție într-un quantum stabilit de instanță în vederea despăgubirii debitorului pentru orice prejudicii pe care acesta le-ar suferi în cazul în care ulterior se constată că nu este în stare de insolvență sau de supraîndatorare. Măsurile asigurătorii sunt în beneficiul tuturor creditorilor înscrisi la masa credală și pot fi ridicate de instanță în cazul în care nu mai sunt necesare în vederea conservării patrimoniului și garantării drepturilor creditorilor.

Decizia este notificată părții care face obiectul măsurilor și părții care a solicitat aplicarea acestora. Decizia este executorie imediat și poate fi contestată în termen de 7 zile de la data primirii notificării. Căile de atac nu au efect suspensiv. Se consideră că măsurile asigurătorii au fost ridicate de la data înscrierii hotărârii de respingere a cererii de deschidere a procedurii de insolvență. Măsurile asigurătorii se aplică până la data deciziei de deschidere a procedurii de insolvență.

Atunci când se constată starea de insolvență sau de supraîndatorare, instanța, prin hotărârea menționată la articolul 630 alineatul (1) din Legea privind comerțul, declară starea de insolvență sau de supraîndatorare, stabilește data începerii sale, deschide procedura de insolvență, numește un administrator judiciar provizoriu, admite instituirea unei garanții prin ipotecare, prin executare silită sau prin intermediul altor măsuri asigurătorii și stabilește o dată pentru prima adunare a creditorilor în termen de cel mult o lună de la data hotărârii.

În cazul în care este evident că prin continuarea activității va fi afectată masa credală, instanța, la cererea debitorului sau a administratorului judiciar, a Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau a unui creditor, poate să declare debitorul în stare de insolvență prin hotărârea prevăzută la articolul 630 alineatul (2) din Legea privind comerțul și să dispună ca acesta să își înceteze activitatea, fie de la data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, fie de la o dată ulterioară, înainte de termenul stabilit pentru propunerea unui plan de redresare. Atunci când se pronunță în favoarea deschiderii procedurii de insolvență împotriva unui operator de servicii de apă și canalizare, instanța poate să dispună că acesta să nu își înceteze activitatea înainte de desemnarea unui nou operator de servicii de apă și canalizare în zona respectivă.

Hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență este obligatorie pentru toate părțile.

După ce instanța a inițiat procedura de insolvență sau a dispus aplicarea de măsuri preventive sau asigurătorii, debitorul continuă să își desfășoare activitatea sub supravegherea administratorului judiciar, putând să încheie contracte noi numai cu consimțământul prealabil al administratorului judiciar și cu condiția ca acesta să continue să respecte măsurile dispuse prin hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență. Instanța poate lipsi debitorul de dreptul de a administra și de a dispune de bunurile sale și poate acorda acest drept administratorului judiciar, în cazul în care constată că acțiunile debitorului sunt în detrimentul intereselor creditorilor.

Prin hotărârea prevăzută la articolul 631 din Legea privind comerțul, instanța respinge cererea de deschidere a procedurii de insolvență în cazul în care constată că dificultățile debitorului sunt temporare sau că activele pe care le deține sunt suficiente pentru a acoperi datoriile acestuia fără a aduce atingere intereselor creditorilor.

Atunci când activele disponibile sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile inițiale ale procedurii de insolvență și cheltuielile nu au fost plătite în avans, instanța adoptă o hotărâre în conformitate cu articolul 632 alineatul (1) din Legea privind comerțul prin care declară starea de insolvență sau de supraîndatorare, deschide procedura de insolvență, admite instituirea unei garanții prin ipotecare, prin executare silită sau prin intermediul altor măsuri asigurătorii, dispune ca societatea să își înceteze activitatea comercială, declară debitorul în stare de insolvență și suspendă judecarea cauzei, fără a dispune radierea comerciantului din Registrul Comerțului. Suspendarea judecării cauzei poate fi ridicată printr-o cerere formulată de debitor sau de creditor în termen de un an de la înscrierea hotărârii în Registrul Comerțului. Acțiunea poate fi redeschisă dacă solicitantul este în măsură să demonstreze că există suficiente active disponibile sau dacă depune suma necesară pentru a acoperi cheltuielile inițiale. Dacă niciuna dintre părți nu solicită redeschiderea procedurii, instanța încheie procedura și dispune radierea comerciantului din Registrul Comerțului. Aceleași norme se aplică în cazul în care în cursul procedurii se constată că activele disponibile ale debitorului sunt insuficiente pentru a acoperi costurile aferente procedurii de insolvență.

Hotărârile pronunțate în temeiul articolelor 630 și 632 din Legea privind comerțul sunt supuse căii de atac în termen de 7 zile de la înscrierea lor în Registrul Comerțului, iar hotărârea prin care se respinge o cerere de deschidere a procedurii de insolvență este supusă căii de atac în termen de 7 zile de la data comunicării sale în conformitate cu procedura prevăzută în Codul de procedură civilă. Hotărârea pronunțată în temeiul articolului 630 are forță executorie, cu efect imediat.

Procedura de insolvență se consideră a fi fost deschisă de la data înscrierii hotărârii în temeiul articolului 630 alineatul (1) din Legea privind comerțul. Atunci când hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență este anulată, se consideră că dreptul de ipotecă s-a stins și că executarea silită a încetat, drepturile debitorului sunt restabilite, iar competențele administratorului judiciar se sting începând cu data înscrierii hotărârii definitive în Registrul Comerțului.

Instanța aprobă sau respinge planul de redresare a întreprinderii printr-o decizie specifică. În cazul în care planul de redresare este aprobat, instanța încheie procedura de insolvență și numește organul de supraveghere propus în plan sau ales de adunarea creditorilor. Hotărârea poate fi atacată în termen de 7 zile de la data înscrierii în Registrul Comerțului.

Dacă nu este propus un plan de redresare în termenul legal sau dacă planul propus nu este adoptat sau aprobat, instanța declară debitorul în stare de insolvență prin hotărârea prevăzută la articolul 710 din Legea privind comerțul. Aceleași dispoziții se aplică și în cazurile prevăzute la articolul 630 alineatul (2), la articolul 632 alineatul (1) și la articolul 709 alineatul (1) din Legea privind comerțul (redeschiderea procedurii în cazul în care debitorul nu își execută obligațiile care îi revin în temeiul planului de redresare). Prin aceeași hotărâre, instanța declară debitorul în stare de insolvență, dispune ca întreprinderea în stare de insolvență să își înceteze activitatea comercială, admite drepturile de ipotecă generale și măsurile de executare silită împotriva bunurilor debitorului, dispune încetarea prerogativelor organelor de conducere ale debitorului care este persoană juridică, lipsește debitorul de dreptul de a administra și de a dispune de masa credală și dispune conversia în bani a activelor care fac parte din masa credală și distribuirea fondurilor obținute. Hotărârea de constatare a insolvenței se aplică tuturor părților și este supusă înscrierii în Registrul Comerțului. Aceasta este executorie cu efect imediat și poate fi contestată în termen de 7 zile de la data înscrierii.

Din momentul înscrierii hotărârii de constatare a insolvenței în Registrul Comerțului, se consideră că asupra bunurilor imobile și bunurilor mobile ale debitorului, precum și asupra creanțelor din partea terților de bună-credință este instituit sechestrul. Sechestrul general asupra bunurilor imobile și asupra navelor deținute de debitor este înscris în registrele notariale sau în registrele navelor în temeiul hotărârii care declară debitorul în stare de insolvență care a fost înscrisă în Registrul Comerțului. Toate obligațiile patrimoniale și nepatrimoniale ale debitorului devin executorii împotriva sa de la data hotărârii de constatare a insolvenței. Valoarea de piață în bani a creanțelor nepecuniare se stabilește la data hotărârii. Obligațiile nepatrimoniale sunt transformate în bani pe baza valorii lor de piață la data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență.

Hotărârile de constatare a insolvenței pronunțate de instanțele străine sunt recunoscute în Bulgaria pe bază de reciprocitate, dacă acestea sunt pronunțate de către un organism din statul în care debitorul își are sediul. La cererea debitorului, a administratorului judiciar desemnat de o instanță străină sau a creditorului, instanța bulgară poate deschide o procedură de insolvență secundară împotriva unui comerciant declarat în stare de insolvență de o instanță străină, dacă respectivul comerciant deține active semnificative în Bulgaria. În acest caz, decizia se aplică numai activelor pe care debitorul le deține în Bulgaria.

### 3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

De la data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, patrimoniul debitorului devine masa credală din care trebuie să fie satisfăcute creanțele tuturor creditorilor care decurg din datorii comerciale și necomerciale.

Potrivit legislației naționale, masa credală cuprinde:

- activele deținute de debitor la data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență;
- activelor dobândite de debitor după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență;
- activele unui debitor care este unic proprietar includ jumătate din bunurile personale, din drepturile de proprietate personală și din depozitele în numerar deținute în regim de proprietate matrimonială;
- activele unui debitor care este asociat cu răspundere nelimitată includ jumătate din bunurile personale, din drepturile de proprietate personală și din depozitele în numerar deținute în regim de proprietate matrimonială;

Partea socială sau contribuția care nu au fost plătite sau aduse de un asociat care are răspundere limitată sunt colectate de administratorul judiciar pentru a fi incluse în masa credală. În masa credală sunt incluse orice creanțe suplimentare nou colectate ale debitorului, orice venituri obținute din vânzarea activelor sale și orice sume de primit de către creditorii care au fost abandonate.

Atunci când prețul de vânzare a unui bun care face obiectul unui drept de gaj sau de ipotecă ori al unui drept de garanție depășește valoarea creanței garantate, inclusiv dobânzile acumulate, valoarea reziduală este inclusă în masa credală. Aceeași regulă se aplică în cazul creditorilor cărora le-a fost acordat dreptul de retenție asupra unei garanții.

În cazul în care instanța a invalidat o tranzacție în legătură cu creditorii înscrși la masa credală, activele furnizate de terți se returnează, iar dacă în masa credală nu sunt incluse astfel de active sau se datorează bani,

terții se constituie creditorii în cadrul procedurii.

În cazul în care veniturile obținute din valorificarea activelor care fac obiectul unor măsuri asigurătorii impuse înainte de începerea procedurii de insolvență pentru a garanta datoriile publice sau împotriva cărora sunt în curs de desfășurare proceduri de executare silită pentru încasarea datoriilor publice depășesc valoarea creanței, inclusiv dobânzile acumulate și cheltuielile de executare suportate, executorul judecătoresc public remite suma reziduală în contul bancar al masei credale. În cazul în care executorul judecătoresc public nu reușește să valorifice activele într-un termen de 6 luni de la deschiderea procedurii de insolvență, activul trece de la executorul judecătoresc public la administratorul judiciar și este valorificat în cadrul procedurii de insolvență. În cazul în care în favoarea unui reclamant se realizează o plată între data suspendării procedurii de executare silită și data înscrierii hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, suma plătită se restituie masei credale. În cazul în care se iau măsuri în vederea realizării unei garanții în favoarea unui creditor garantat, partea din venituri care depășește cuantumul garanției este adăugată la masa credală.

Masa credală nu include următoarele:

- activele insesizabile ale debitorului și ale asociatului cu răspundere nelimitată;
- garanțiile financiare menționate la articolul 22h și la articolul 63a alineatul (2) din Legea privind resursele naturale ale subsolului;
- activele operatorilor de servicii de apă și canalizare necesare pentru operațiunile lor principale până când este desemnat un nou operator de servicii de apă și canalizare în zona respectivă;
- sumele depuse în contul bancar menționat la articolul 60 alineatul (2) din Legea privind gestionarea deșeurilor.

În conformitate cu legislația națională (articolele 444-447 din Codul de procedură civilă), executarea silită nu poate fi îndreptată împotriva următoarelor bunuri care aparțin proprietății personale a unui debitor care este persoană fizică:

- obiectele destinate utilizării obișnuite a debitorului și a familiei acestuia, astfel cum sunt specificate într-o listă adoptată de Consiliul de Miniștri;
- hrana necesară pentru întreținerea debitorului și a familiei acestuia, pentru o perioadă de o lună sau, în cazul producătorilor agricoli, până la noua recoltă sau echivalentul acesteia în alte produse agricole;
- combustibilul necesar pentru încălzire, gătit și aparate de iluminat pentru trei luni;
- mașinile, uneltele, dispozitivele și cărțile care sunt considerate proprietate personală esențială și care permit unui profesionist sau meșteșugar care desfășoară activități independente să continue să își exercite profesia;
- terenul unui debitor care este producător agricol, și în special: grădinile și plantațiile viticole cu o suprafață de până la 0,5 ha sau câmpurile cu o suprafață de până la 3 ha, inclusiv mașinile agricole, instrumentele, îngrășămintele, substanțele de protecție a plantelor și semințele destinate însămânțării necesare, pentru o perioadă de un an;
- un atelaj de animale de tracțiune, o vacă și cinci animale mici de fermă, zece stupi și păsările de curte, inclusiv nutrețul necesar pentru animale până la noua recoltă sau până când acestea pot fi duse la păscut;
- locuința debitorului, dacă nici acesta, nici membrii familiei sale cu care locuiește împreună, nu au o altă locuință, indiferent dacă debitorul locuiește sau nu locuiește în ea. În cazul în care locuința depășește necesitățile în materie de spațiu de locuit ale debitorului și ale membrilor de familie ai acestuia, astfel cum sunt stabilite prin decret al Consiliului de Miniștri, surplusul este pus în vânzare, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 39 alineatul (2) din Legea privind dreptul de proprietate;
- alte bunuri insesizabile și creanțe exceptate de la executarea silită în temeiul altor legi.

Interdicțiile menționate mai sus nu sunt aplicabile debitorilor cu privire la bunuri care au fost gajate sau ipotecate, atunci când creditorul este beneficiarul dreptului de gaj sau de ipotecă. În ceea ce privește terenurile și locuința debitorului, interdicțiile nu se aplică:

- debitorilor care datorează indemnizații de întreținere, despăgubiri acordate în temeiul dreptului răspunderii civile și deficite financiare care urmează să fie acoperite;
- debitorilor în alte cazuri expres prevăzute de lege.

În cazul în care executarea silită este îndreptată împotriva salariului sau altor remunerații primite pentru muncă

de către debitor sau împotriva unei pensii care depășește salariul minim, se pot aplica următoarele deduceri:

1. dacă remunerația lunară a persoanei obligate la plata cheltuielilor de mai sus depășește salariul minim, dar nu depășește dublul salariului minim: o treime dacă persoana respectivă nu are copii și un sfert în cazul în care persoana respectivă are copii în întreținere;
2. dacă remunerația lunară a persoanei obligate la plata cheltuielilor de mai sus depășește dublul salariului minim, dar nu depășește de patru ori salariul minim: jumătate dacă această persoană nu are copii și o treime dacă această persoană are copii în întreținere;
3. dacă remunerația lunară a persoanei obligate la plata cheltuielilor de mai sus depășește de patru ori salariul minim: suma care depășește dublul salariului minim, în cazul în care aceasta nu are copii și suma care depășește de două ori și jumătate salariul minim dacă această persoană are copii în întreținere.

În aceste cazuri, salariul lunar sau remunerația se calculează după deducerea impozitelor și a indemnizațiilor de asigurări sociale obligatorii. Totuși, aceste limitări nu sunt aplicabile creanțelor rezultate din plata indemnizațiilor de întreținere. În acest caz, suma acordată cu titlu de indemnizație de întreținere este dedusă în întregime, iar deducerile din salariu, din orice alte remunerații primite pentru muncă sau din pensie pentru alte datorii ale persoanei obligate la plata indemnizației de întreținere sunt realizate din partea rămasă a veniturile lor totale. Executarea creanțelor de întreținere nu este permisă. Executarea împotriva burselor școlare este permisă numai în ceea ce privește creanțele care rezultă din plata indemnizației de întreținere.

Orice renunțare a unui debitor care este persoană fizică la protecția acordată pentru bunurile aflate în proprietate personală, salariu ori remunerația pentru muncă sau pensie nu este validă.

Articolul 22h și articolul 63a alineatul (2) din Legea privind resursele naturale ale subsolului prevăd cerințele pentru garanțiile financiare, pe care operatorul, titularul autorizației sau concesionarul trebuie să le furnizeze ministrului energiei înainte de începerea operațiunilor sub licență, și în special: o garanție bancară irevocabilă emisă în favoarea ministrului energiei; un cont fiduciar în banca indicată de operator și acceptabilă pentru ministrul energiei; o poliță de asigurare care îl desemnează pe ministrul energiei drept beneficiar; un acreditiv documentar în baza căruia pot fi trase fonduri numai pentru a îndeplini activitățile specificate sau o altă garanție legală agreată împreună cu ministrul energiei.

Articolul 60 alineatul (2) din Legea privind gestionarea deșeurilor prevede cerințele privind garanțiile care trebuie furnizate pentru a acoperi costurile viitoare pentru închiderea depozitelor de deșeuri și gestionarea după dezafectare după cum urmează: deduceri lunare plătite într-un cont fiduciar al Serviciului Regional pentru Mediu și Inspecția Apelor (RIOSV) responsabil de zona în care este situat depozitul de deșeuri; deduceri lunare plătite într-un cont special blocat până la finalizarea și aprobarea tuturor măsurilor legate de închiderea depozitului de deșeuri și de gestionarea după dezafectare, cu excepția cazului în care utilizarea fondurilor depuse este permisă în mod expres, sau o garanție bancară emisă în favoarea RIOSV competentă responsabilă pentru zona în care este situat depozitul de deșeuri.

Ultima adunare a creditorilor adoptă o rezoluție referitoare la bunurile personale din masa credală care nu pot fi vândute și poate decide ca bunurile proprietate personală cu valoare neglijabilă sau creanțele care ar fi în mod nerezonabil de dificil de colectat să fie restituite debitorului.

După achitarea integrală a tuturor creanțelor, restul masei credale este restituit debitorului.

## 4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Debitorul și administratorul judiciar au următoarele drepturi în cadrul procedurii de insolvență:

- de a formula contestații împotriva bilanțului și raportului întocmit de lichidator, în cazul în care procedura a fost deschisă împotriva unei societăți în lichidare. Instanța se pronunță asupra contestației în termen de 14 zile printr-o hotărâre care nu este supusă niciunei căi de atac;
- de a solicita instanței să declare debitorul în stare de insolvență și să oblige debitorul să înceteze activitatea comercială, fie de la data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, fie de la o dată ulterioară, care nu trebuie totuși să fie înainte de expirarea termenului-limită pentru propunerea unui plan de redresare, în cazul în care este evident că prin continuarea activității s-ar aduce prejudicii masei

credale;

- de a solicita instanței să admită măsurile asigurătorii prevăzute prin lege pentru a garanta activele disponibile ale debitorului;
- de a propune un plan de redresare;
- de a solicita instanței să convoace o adunare a creditorilor.

Actele debitorului și ale administratorului judiciar sunt documentate într-un registru public, care poate fi păstrat în format electronic și este disponibil la grefa instanței competente în materie de insolvență.

Debitorul, reprezentantul acestuia și administratorul judiciar nu pot să participe, nici direct, nici prin intermediul unui împuternicit sau al unei alte părți afiliate, în sesiunile de ofertare, sau să participe în calitate de cumpărători în cadrul licitațiilor pentru vânzarea de bunuri personale sau de drepturi de proprietate incluse în masa credală. În cazul în care un drept de proprietate este dobândit de un ofertant neeligibil, vânzarea este nulă de drept, iar sumele plătite de către cumpărător sunt reținute și utilizate pentru a satisface creanțele creditorilor.

După ce instanța a deschis procedura de insolvență sau a dispus aplicarea de măsuri preventive sau asigurătorii, debitorul continuă să își desfășoare activitatea sub supravegherea administratorului judiciar, putând să încheie contracte noi numai cu consimțământul prealabil al administratorului judiciar și cu condiția ca acesta să continue să respecte măsurile dispuse prin hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență.

Instanța poate lipsi debitorul de dreptul de a administra și de a dispune de bunurile sale și poate acorda acest drept administratorului, în cazul în care constată că acțiunile debitorului sunt în detrimentul intereselor creditorilor.

#### Debitorul

Atunci când devine insolvabil sau supraîndatorat, debitorul trebuie să solicite în instanță permisiunea de a deschide procedura de insolvență în termen de 30 de zile. Cererea se depune de debitor, de moștenitorul debitorului, de un organ de conducere, de un mandatar, de lichidatorul societății comerciale sau de către un asociat cu răspundere nelimitată. Atunci când cererea este depusă de către un mandatar, este necesară o procură expresă. În cuprinsul cererii, debitorul poate propune un plan de redresare și poate desemna o persoană care îndeplinește cerințele prevăzute pentru numirea unui administrator judiciar, dacă instanța hotărăște deschiderea procedurii de insolvență.

Debitorul, acționând în persoană sau prin intermediul unui reprezentant autorizat, poate lua orice măsuri procedurale necesare în cadrul procedurii de insolvență, precum și în cadrul procedurilor instituite în legătură cu acțiunile în constatare și cu cererile de validare, cu excepția celor care intră strict în sfera de competență a administratorului judiciar.

În anumite condiții, debitorul și familia sa au dreptul la indemnizații de întreținere. Suma de plată este stabilită de instanță și constituie o cheltuială în procedura de insolvență.

Debitorul poate participa la adunările creditorilor, în cazul în care consideră necesar acest lucru.

Acționând la cererea debitorului, instanța poate anula o rezoluție a adunării creditorilor, dacă este nelegală sau foarte dăunătoare pentru interesele unor creditori.

Debitorul poate depune o contestație în scris, cu o copie către administratorul judiciar, împotriva oricărei creanțe admise sau respinse de către acesta din urmă în termen de 7 zile de la publicarea listelor de creanțe admise și respinse în Registrul Comerțului. Debitorul poate introduce o acțiune în constatare în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul în termen de 14 zile de la data publicării ordinului judecătoresc prin care se aprobă lista din Registrul Comerțului, dacă instanța respinge contestația debitorului împotriva unei creanțe aprobate de creditor sau dacă a inclus o creanță pe lista creanțelor aprobate.

Debitorul poate solicita instanței înlocuirea administratorului judiciar dacă acesta nu reușește să își îndeplinească atribuțiile sau dacă acționează într-un mod care prejudiciază interesele creditorului sau ale debitorului.

Debitorul poate contesta ordonanța de atribuire emisă de instanța judecătorească în cadrul vânzării de bunuri personale și drepturi de proprietate incluse în masa credală.

Debitorul poate depune o contestație scrisă la instanță împotriva contului de distribuire și poate contesta ordonanța provizorie prin care contul a fost aprobat.

În vederea asigurării conservării activelor și a posibilității de punere în aplicare a planului de redresare, debitorul poate solicita instanței ca, la momentul aprobării planului de redresare printr-o hotărâre separată sau la o dată ulterioară, să desemneze activele pe care debitorul le poate înstrăina cu acordul prealabil al organului de supraveghere sau, în cazul în care nu există un organ de supraveghere, cu consimțământul prealabil al instanței sau să înlocuiască unul sau mai mulți membri ai consiliului de supraveghere.

În temeiul articolului 740 din Legea privind comerțul, debitorul poate să încheie în orice stadiu al procedurii un acord cu toți creditorii cu creanțe recunoscute admise în vederea satisfacerii creanțelor acestora cu caracter pecuniar. În acest caz, administratorul judiciar nu reprezintă debitorul în calitate de parte. În cazul în care debitorul nu își îndeplinește obligațiile stabilite în acord, creditorii ale căror creanțe reprezintă cel puțin 15 % din suma totală a creanțelor pot solicita ca procedura de insolvență să fie reluată.

Debitorul poate solicita reluarea procedurii de insolvență în termen de un an de la data înscrierii hotărârii de suspendare a procedurii în Registrul Comerțului, dacă s-a constatat că sunt disponibile active suficiente sau a fost depusă suma necesară pentru plata anticipată a cheltuielilor de judecată inițiale.

Debitorul poate solicita instanței să reia judecarea procedurii suspendate în termen de un an de la data ordinului de suspendare a procedurii, dacă în această perioadă se eliberează sumele rezervate pentru creanțele contestate sau se descoperă active necunoscute în cursul procedurii de insolvență.

Debitorul poate solicita instanței judecătorești să i se acorde beneficiul *restitutio in integrum* în ceea ce privește drepturile sale care pot fi restabilite, dacă aceasta a plătit integral toate creanțele admise în procedură, inclusiv dobânzile și cheltuielile aferente. Drepturile debitorului sunt restabilite fără achitarea integrală a tuturor datoriilor dacă insolvența a fost cauzată de evoluții economice și sociale negative. Drepturile asociaților cu răspundere nelimitată sunt restabilite în aceleași condiții. Hotărârea instanței prin care se acordă *restitutio in integrum* nu este supusă niciunei căi de atac. Debitorul are la dispoziție 7 zile pentru a contesta decizia de respingere a cererii sale. Hotărârea definitivă este înscrisă în dosarul comerciantului aflat în stare de insolvență păstrat de Registrul Comerțului.

Debitorul poate contesta raportul final al administratorului judiciar întocmit înainte de încetarea mandatului său în termen de 7 zile de la data la care raportul este prezentat instanței. Instanța se pronunță cu privire la raport în termen de 14 zile și hotărârea sa nu este supusă niciunei căi de atac.

Debitorul poate primi restul masei credale, dacă este cazul, după achitarea integrală și definitivă a datoriilor sale.

Atunci când cererea de deschidere a procedurii de insolvență formulată de un creditor este respinsă printr-o hotărâre definitivă, debitorul, persoană fizică sau juridică, are dreptul la despăgubiri în cazul în care creditorul respectiv a acționat cu intenție sau din neglijență gravă. Se datorează despăgubiri pentru toate prejudiciile materiale și morale suferite ca o consecință directă a actului culpabil. În cazul în care acțiunile debitorului au contribuit la producerea prejudiciilor, despăgubirile pot fi diminuate. În cazul în care cererea prin care se solicită permisiunea de a deschide procedura de insolvență a fost prezentată de mai mulți creditori, aceștia răspund în solidar.

În termen de cel mult 14 zile de la deschiderea procedurii de insolvență, debitorul trebuie să furnizeze instanței și administratorului judiciar:

1. informațiile necesare în legătură cu activitatea societății și patrimoniul debitorului;
2. o listă a plăților în numerar sau prin transfer bancar în valoare de peste 1 200 BGN efectuate în ultimele 6 luni dinainte de începerea procedurii de insolvență;
3. o listă a plăților efectuate de debitor către părți afiliate în perioada ultimelor douăsprezece luni dinaintea deschiderii procedurii de insolvență;
4. o declarație notarială prin care enumeră toate bunurile aflate în proprietate personală, drepturile de proprietate și creanțele, precum și numele și adresele debitorilor săi.

Debitorul furnizează instanței sau administratorului judiciar informații cu privire la activele sale și la activitatea

sa comercială, inclusiv toate documentele relevante, în termen de 7 zile de la data solicitării scrise în acest sens. Informațiile trebuie să fie actualizate la data cererii. În caz contrar, instanța aplică o amendă.

În termen de cel mult o lună de la data hotărârii de suspendare a procedurii de insolvență din cauza neplății cheltuielilor inițiale ale procedurii de insolvență, debitorul trebuie să rezilieze contractele de muncă ale lucrătorilor și ale angajaților săi, trebuie să notifice direcția locală competentă a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, trebuie să emită documentele necesare care atestă experiența profesională și vechimea în muncă ale lucrătorilor și ale angajaților în scopuri de asigurări sociale, trebuie să întocmească un document de referință care să enumere toate persoanele cu creanțe garantate în temeiul Legii privind creanțele garantate ale lucrătorilor și ale angajaților în caz de insolvență a angajatorului și al reglementărilor care stabilesc normele de aplicare a acestei legi și trebuie să prezinte evidențele societății oficiului local competent al Institutului Național de Asigurări.

Debitorul prezintă cel puțin un raport trimestrial privind activitățile sale și acțiunile întreprinse pentru punerea în aplicare a planului de redresare organismului de supraveghere prevăzut în plan și îi comunică orice circumstanțe care pot avea un impact semnificativ asupra redresării.

Organele de conducere ale debitorului trebuie să obțină acordul prealabil al organismelor de supraveghere înainte de a decide cu privire la următoarele:

- restructurarea debitorului;
- închiderea sau transferul întreprinderilor, sau ale unor părți ale acestora;
- tranzacțiile imobiliare, altele decât actele de rutină și tranzacțiile legate de administrarea activității debitorului;
- o modificare substanțială a activității economice a debitorului;
- modificările organizaționale semnificative;
- stabilirea unei cooperări pe termen lung care este esențială pentru punerea în aplicare a planului de redresare sau încetarea cooperării respective;
- deschiderea sau închiderea de sucursale.

Planul de redresare aprobat de instanță este obligatoriu pentru debitor, care ar trebui să pună în aplicare fără întârziere schimbările structurale prevăzute.

Debitorul trebuie să se abțină de la actele și tranzacțiile menționate la articolele 645, 646 și 647 din Legea privind comerțul în termenele și în condițiile prevăzute de aceasta, întrucât, în caz contrar, aceste acte și tranzacții pot fi declarate nule în ceea ce privește creditorii înscriși la masa credală.

Administratorul judiciar

În conformitate cu legislația bulgară, administratorul judiciar este persoana fizică care îndeplinește următoarele cerințe:

1. nu a fost condamnată, ca persoană majoră, pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, cu excepția cazului în care a obținut reabilitarea judecătorească deplină;
2. nu este căsătorită cu debitorul sau cu creditorul și nu este rudă de sânge cu niciunul dintre aceștia în linie directă descendentă; nu este rudă a debitorului sau a creditorului în linie colaterală până la al șaselea grad sau afîn până la al treilea grad;
3. nu are calitatea de creditor în procedura de insolvență;
4. nu este debitor insolvent care nu a obținut *restitutio in integrum*;
5. nu are relații cu debitorul sau cu un creditor care pot da naștere la suspiciuni întemeiate cu privire la imparțialitatea sa;
6. are o diplomă universitară în economie sau în drept și cel puțin 3 ani de experiență profesională relevantă;
7. a susținut cu succes un examen de competență în conformitate cu normele și procedura prevăzute într-o reglementare specială și a fost inclusă într-o listă a profesioniștilor care îndeplinesc criteriile pentru a fi numiți administratori judiciari, aprobată de ministrul justiției și publicată în Monitorul Oficial;
8. nu a fost eliberată din funcția de administrator judiciar în urma unei încălcări a atribuțiilor sale sau a unor acțiuni care au afectat interesele creditorilor sau ale debitorului; nu a fost radiată din registrul păstrat de Banca Centrală sau eliberată din funcție la decizia exclusivă a Fondului sau la propunerea ministrului de

- finanțe pentru încălcarea unei obligații sau pentru că a acționat în detrimentul intereselor creditorilor;
9. nu a făcut obiectul măsurilor prevăzute la articolul 65 alineatul (2) punctul (11) din Legea privind băncile sau la articolul 103 alineatul (2) punctul (16) din Legea privind instituțiile de credit.

Ministrul justiției radiază un administrator judiciar de pe listă atunci când se constată încălcarea competențelor și atribuțiilor acordate unui birou de administrare judiciară, indiferent dacă încălcarea a fost stabilită sau nu a fost stabilită de instanța competentă în materie de insolvență, și face demersuri pentru publicarea listei modificate în Monitorul Oficial.

Competențele acordate administratorului judiciar pot fi exercitate de mai multe persoane. În acest caz, deciziile sunt adoptate în mod unanim, iar acțiunile sunt efectuate în comun, cu excepția cazului în care creditorii sau, în cazul unui litigiu între părțile care exercită atribuții ale administratorului judiciar, instanța decid altfel. În cazul în care competențele acordate administratorului judiciar sunt exercitate de mai multe persoane, care iau decizii în unanimitate și acționează în comun, răspunderea lor este solidară.

Administratorul judiciar trebuie să achite o taxă anuală pentru formarea profesională continuă. Administratorul judiciar care nu achită taxa obligatorie în timp util este radiat din registru. În termen de cel mult trei zile de la desemnarea administratorului judiciar și înainte ca acesta să fi fost confirmat, administratorul judiciar trebuie să încheie o asigurare de răspundere civilă profesională pentru întreaga durată a procedurii de insolvență pentru a fi protejat împotriva acțiunilor în despăgubire care ar putea rezulta dintr-o încălcare a obligațiilor care îi revin.

Ministrul justiției, acționând împreună cu ministrul economiei, trebuie să organizeze anual cursuri de formare pentru administratorii judiciari.

Conform Legii privind comerțul, administratorii judiciari se împart în următoarele categorii:

- administratori judiciari provizorii numiți prin hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență;
- administratori judiciari provizorii numiți ca măsură asigurătorie;
- administratori judiciari permanenți, care pot fi aleși de adunarea creditorilor sau, în cazul în care adunarea creditorilor nu poate să ajungă la un acord în acest sens, de către instanță;
- administratori judiciari asistenți;
- administratori judiciari *ex officio*, numiți în momentul eliberării din funcție a unui administrator judiciar permanent, care își exercită funcțiile până la numirea unui nou administrator judiciar permanent.

Competențele administratorului judiciar provizoriu sunt identice cu cele ale administratorului judiciar permanent. În plus, administratorul judiciar provizoriu întocmește următoarele documente în termen de 14 zile de la data la care este instituită procedura de insolvență:

- o listă a creditorilor pe baza registrelor debitorului, care indică valoarea creanțelor acestora și creditorii care au sau au avut raporturi cu debitorul în ultimii trei ani dinaintea deschiderii procedurii de insolvență pe baza informațiilor disponibile în Registrul Comerțului și în registrele debitorului;
- o copie certificată a registrelor debitorului;
- un raport scris privind motivele insolvenței, activele curente ale debitorului, măsurile luate pentru a le conserva și posibilitățile pentru salvarea societății.

Administratorul judiciar provizoriu trebuie să participe la prima adunare a creditorilor.

Instanța competentă în materie de insolvență numește administratorul judiciar ales în cadrul primei adunări a creditorilor, dacă acesta respectă cerințele enunțate și și-a dat în prealabil acordul scris sub formă de declarație notarială, și stabilește data de la care administratorul judiciar trebuie să își preia atribuțiile. La momentul numirii sale, administratorul judiciar prezintă o declarație notarială prin care atestă prezența sau absența anumitor obstacole legale în calea îndeplinirii atribuțiilor sale prevăzute în Legea privind comerțul, precum calitatea de asociat sau de acționar al unei societăți cu răspundere limitată sau, respectiv, al unei societăți pe acțiuni, îndeplinirea concomitentă a atribuțiilor de lichidator și de administrator judiciar și calitatea de titular al altor mandate remunerate. Administratorul judiciar trebuie să informeze imediat instanța competentă în materie de insolvență în cazul în care apare oricare dintre aceste împrejurări. Administratorul judiciar trebuie să preia mandatul la data stabilită de instanță. În caz contrar, instanța înlocuiește administratorul judiciar numit în termen de 7 zile cu o altă persoană selectată dintre cele nominalizate la prima adunare a creditorilor. În cazul în care nu au existat nominalizări alternative, se desemnează un administrator judiciar de pe lista relevantă și se convoacă o nouă adunare a creditorilor. În cazul în care adunarea creditorilor nu poate să ajungă la un acord cu

privire la numirea unui administrator judiciar sau nu poate să decidă cu privire la remunerația acestuia, remunerația administratorului judiciar este stabilită de instanță.

Instanța revocă administratorul judiciar din funcție în următoarele cazuri:

1. la solicitarea scrisă a administratorului judiciar;
2. în cazul în care administratorul judiciar devine persoană lipsită de capacitate juridică;
3. în cazul în care administratorul judiciar nu mai îndeplinește cerințele prevăzute de lege;
4. la solicitarea creditorilor care dețin mai mult de jumătate din suma totală a tuturor creanțelor;
5. printr-o decizie adoptată de adunarea creditorilor;
6. în cazurile în care administratorul judiciar nu mai este capabil să își exercite atribuțiile;
7. în caz de deces.

Instanța, acționând din oficiu sau ca urmare a unei propuneri din partea debitorului, a comitetului creditorilor sau a un creditor, poate să revoce administratorul judiciar în orice moment, dacă acesta nu își îndeplinește atribuțiile sau acționează într-un mod care prejudiciază interesele creditorului sau ale debitorului. Administratorul judiciar revocat la cererea acestora trebuie să continue să își exercite atribuțiile până la numirea unui nou administrator judiciar. Ordinul de revocare a administratorului judiciar este executoriu imediat, iar calea de atac împotriva acestui ordin nu are efect suspensiv. Anularea ordinului de revocare nu atrage redeseemnarea părții revocate ca administrator judiciar în procedura de insolvență. Instanța convoacă o adunare a creditorilor pentru numirea unui nou administrator judiciar. Până la alegerea unui înlocuitor, funcțiile administratorului judiciar sunt îndeplinite de un administrator judiciar *ex officio* desemnat de instanță.

Administratorul judiciar, nu mai târziu de 3 zile de la preluarea mandatului, solicită ca bunurile debitorului plasate sub sigiliu să fie eliberate și întocmește un inventar al drepturilor de proprietate reală și personală ale debitorului, al numerarului, al obiectelor de valoare, al titlurilor de valoare, al contractelor, al creanțelor etc., inclusiv al bunurilor personale aflate în posesia unor terți. Administratorul judiciar întocmește inventarul și, dacă se constată, la o dată ulterioară, că există și alte active, se întocmește un inventar suplimentar. Din momentul întocmirii inventarului, administratorul judiciar este responsabil pentru activele incluse în acesta, cu excepția cazului în care acestea sunt predate debitorului sau unui terț pentru conservare.

Administratorul judiciar are următoarele drepturi:

1. să reprezinte întreprinderea;
2. să gestioneze afacerile curente ale întreprinderii;
3. să supravegheze activitățile debitorului, în cazul în care dreptul său de a-și desfășura activitatea a fost restrâns;
4. să obțină și să păstreze registrele și să gestioneze corespondența de afaceri a întreprinderii;
5. să efectueze anchete și să identifice activele debitorului;
6. în cazurile prevăzute de lege, să solicite ca acele contracte la care debitorul este parte să facă obiectul rezilierii, rezoluțiunii sau anulării;
7. să participe la procesele la care întreprinderea este parte și să formuleze acțiuni în justiție în numele întreprinderii;
8. să colecteze sumele datorate debitorului și să depună într-un cont special veniturile obținute;
9. cu autorizarea instanței, să dispună de banii debitorului depuși în conturi bancare, atunci când acest lucru este necesar pentru administrarea și conservarea activelor debitorului;
10. să efectueze anchete în vederea identificării creditorilor debitorului;
11. acționând pe baza unui ordin judecătoresc, să convoace și să organizeze adunările creditorilor;
12. să propună un plan de redresare;
13. să ia măsurile necesare pentru a înceta participațiile debitorului în alte societăți;
14. să transforme masa credală în bani;
15. să ia alte măsuri prevăzute de lege și dispuse de instanță.

Toate organismele și instituțiile guvernamentale au obligația de a acorda asistență administratorului judiciar în îndeplinirea atribuțiilor care îi revin.

Începând cu data de la care devine finală hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență, sumele încasate în urma plății creanțelor debitorului se acceptă de către administratorul judiciar.

Administratorul judiciar asigură publicarea în Registrul Comerțului a listelor creanțelor admise și respinse, împreună cu rapoartele financiare ale debitorului, de îndată ce acestea sunt finalizate și le pune la dispoziția creditorilor și a debitorului la grefa instanței.

În vederea creșterii valorii masei credale, administratorul judiciar colectează părțile sociale și contribuțiile neplătite ale asociaților din societățile cu răspundere limitată și poate depune o cerere în conformitate cu articolele 645, 646 și 647 din Legea privind comerțul și cu articolul 135 din Legea privind obligațiile și contractele în legătură cu procedura de insolvență, luând măsurile corespunzătoare de punere în aplicare legate de această cerere. În cazul în care cererea este formulată de un creditor, instanța dispune din oficiu constituirea administratorului judiciar drept coreclamant. Administratorul judiciar are obligația să participe în procedura instituită în cadrul unei acțiuni în constatare formulate de debitor sau de un creditor în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul.

Administratorul judiciar organizează vânzarea drepturilor de proprietate incluse în masa credală, după obținerea permisiunii din partea instanței, elaborează un grafic de distribuire a sumelor disponibile pentru a fi distribuite între creditorii care dețin creanțe în temeiul articolului 722 alineatul (1) din Legea privind comerțul în funcție de rangul acestora, privilegiile și garanțiile pe care le dețin, asigură înscrierea graficului în Registrul Comerțului și efectuează plăți în conformitate cu acest grafic. Administratorul judiciar, acționând în baza unui ordin judecătoresc, depune în bancă sumele provizionate în momentul distribuirii finale pentru creanțele necolectate sau contestate.

În cazul în care debitorul încheie acorduri cu toți creditorii cu creanțe admise, administratorul judiciar nu reprezintă debitorul în calitate de parte semnatară.

Administratorul judiciar trebuie să își îndeplinească mandatul într-un mod prudent și diligent. Administratorul judiciar nu își poate delega competențele unui terț fără permisiunea explicită a instanței. Administratorul judiciar nu poate negocia în numele debitorului, nici în persoană, și nici prin intermediul unei părți afiliate.

Administratorul judiciar nu are dreptul să achiziționeze în niciun mod, fie direct, fie prin intermediul unei alte persoane, bunuri personale sau drepturi de proprietate din masa credală. Această limitare se aplică soțului/soției administratorului judiciar, rudelor sale în linie directă de descendență, precum și rudelor colaterale până la al șaselea grad și afinilor până la al treilea grad de rudenie. Administratorul judiciar nu are dreptul să divulge niciun element de fapt, nicio dată sau informație de care a luat cunoștință în legătură cu executarea mandatului cu care a fost învestit.

În cazul în care administratorul judiciar nu își îndeplinește atribuțiile sau le îndeplinește în mod necorespunzător, instanța îi poate aplica o amendă într-un quantum care nu poate depăși remunerația corespunzătoare unei luni. Administratorul judiciar este obligat să plătească despăgubiri într-un quantum egal cu dobânda stabilită prin lege pentru orice întârziere în depunerea sumelor primite în bancă. Administratorul judiciar este obligat să acorde debitorului și creditorilor despăgubiri pentru orice prejudiciu cauzat în exercitarea funcției sale.

La încheierea mandatului, administratorul judiciar trebuie să predea imediat registrele, registrele contabile și conturile, împreună cu orice bun primit în vederea conservării, noului administrator judiciar sau persoanei desemnate de instanță și, în cazul în care planul de redresare este acceptat în vederea punerii în aplicare [de adunarea creditorilor], debitorului. Competențele administratorului judiciar se încheie la închiderea procedurii de insolvență. Administratorul judiciar predă registrele și partea rămasă din patrimoniul debitorului organului său de conducere. Drepturile administratorului judiciar sunt restabilite dacă se decide să se redeschidă procedura de insolvență.

În 2017, a fost introdusă instituția administratorului judiciar asistent. Administratorul judiciar asistent este o persoană fizică care îndeplinește toate cerințele prevăzute pentru administratorii judiciari cu excepția cerințelor: de a avea o experiență profesională relevantă de cel puțin doi ani; de a fi trecut un examen de competență în conformitate cu procedura stabilită în cadrul unei reglementări specifice; și de a fi inclus într-o listă de profesioniști care pot fi numiți administratori judiciari, adoptată de ministrul justiției și publicată în Monitorul Oficial. Administratorii judiciari asistenți nu trebuie să fi făcut în niciun moment obiectul măsurilor prevăzute la articolul 65 alineatul (2) punctul (11) din Legea privind băncile sau la articolul 103 alineatul (2) punctul (16) din Legea privind instituțiile de credit.

Pentru a fi desemnați administratori judiciari asistenți, solicitanții trebuie să treacă un examen de competență în conformitate cu o procedură prevăzută în reglementarea relevantă. Ministrul justiției emite un ordin de includere

pe o listă specială a administratorilor judiciari asistenți care îndeplinesc cerințele de competență necesare.

Administratorii judiciari asistenți pot efectua anumite acte aflate în sfera de competență a administratorului judiciar, acționând la instrucțiunile administratorului judiciar și în conformitate cu procedura relevantă (pe bază de autorizare, cu permisiunea expresă a instanței). Administratorul judiciar asistent poate semna anumite documente în legătură cu activitatea administratorului judiciar, adăugând cuvântul „asistent” la semnarea acestora. Administratorul judiciar asistent răspunde în solidar cu administratorul judiciar pentru prejudiciile cauzate în mod nelegal în exercitarea funcțiilor lor. Raporturile dintre administratorul judiciar și administratorul judiciar asistent sunt reglementate prin contract. În lipsa unor norme speciale, activitatea administratorului judiciar asistent este reglementată de normele aplicabile administratorilor judiciari.

Administratorul judiciar desemnat printr-o hotărâre pronunțată de o instanță străină își exercită drepturile care îi revin în cadrul mandatului din țara în care a fost deschisă procedura de insolvență în măsura în care conduita lor nu încalcă ordinea publică din Republica Bulgaria. La cererea administratorului judiciar desemnat de o instanță străină, instanța bulgară poate deschide o procedură de insolvență secundară împotriva unui comerciant declarat în stare de insolvență de o instanță străină, în cazul în care comerciantul deține active semnificative în Bulgaria. Aprobarea planului de redresare în procedura de insolvență secundară necesită consimțământul administratorului judiciar din procedura principală. Cererea de anulare a unei tranzacții formulată de administratorul judiciar din procedura de insolvență principală sau secundară se consideră a fi fost formulată în ambele proceduri.

## 5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În cadrul procedurii de insolvență, creanța unui creditor poate fi stinsă în temeiul unei obligații a creditorului față de debitor, dacă înainte de data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență ambele creanțe erau certe, executorii în mod reciproc și aveau aceeași natură, iar creanța creditorului devenise exigibilă. În cazul în care creanța creditorului devine exigibilă în cursul procedurii de insolvență sau ca urmare a hotărârii prin care se constată starea de insolvență a debitorului, cu condiția ca în urma hotărârii ambelor datorii să li se fi atribuit același rang, creditorul poate să își compenseze datoria numai după ce aceasta a devenit exigibilă sau după ce ambele datorii au dobândit același rang. Declarația privind compensația datoriiilor trebuie să fie notificată administratorului judiciar.

Compensația poate fi invalidată în raport cu creditorii înscrși la masa credală în cazul în care dobândirea creanței și nașterea datoriei creditorului s-au produs înainte de data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, creditorul cunoscând în momentul dobândirii creanței sau a nașterii datoriei că debitorul se află în stare de insolvență sau este supraîndatorat sau că a fost formulată o cerere de deschidere a procedurii de insolvență. Indiferent de momentul nașterii datoriiilor reciproce, compensația efectuată de debitor după declararea stării de insolvență sau de supraîndatorare, dar nu mai devreme de un an înainte de la data la care a fost depusă cererea, este lipsită de validitate în ceea ce privește creditorii înscrși la masa credală, cu excepția părții din datorie pe care creditorul ar primi-o în momentul distribuirii după conversia activelor în bani.

Acțiunea în anularea unei compensații poate fi introdusă de către administratorul judiciar sau, în cazul în care acesta nu introduce nicio acțiune, de către orice creditor înscris la masa credală, în termen de un an de la data deschiderii procedurii de insolvență sau de la data hotărârii de ridicare a suspendării procedurii de insolvență. În cazul în care datoria a fost compensată după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, termenul de introducere a acțiunii în anularea compensației începe să curgă de la data compensației.

Deschiderea procedurii de insolvență are efect suspensiv asupra tuturor acțiunilor în justiție și procedurilor de arbitraj în materie patrimonială, civilă și comercială la care debitorul este parte (cu excepția litigiilor de muncă privind creanțele cu caracter pecuniar ale debitorului). Această dispoziție nu se aplică dacă, la data deschiderii procedurii de insolvență într-o altă cauză în care debitorul este pârât, instanța a admis să examineze o excepție invocată de debitor împotriva unei compensații.

## 6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

În termen de cel mult o lună de la data hotărârii de suspendare a procedurii de insolvență din cauza neplății

cheltuielilor inițiale ale procedurii de insolvență [norma prevăzută la articolul 632 alineatul (1) din Legea privind comerțul], debitorul trebuie să rezilieze contractele de muncă ale lucrătorilor și ale angajaților săi, trebuie să notifice direcția locală competentă a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, trebuie să emită documentele necesare care atestă experiența profesională și vechimea în muncă ale lucrătorilor și ale angajaților în scopuri de asigurări sociale, trebuie să întocmească un document de referință care să enumere toate persoanele cu creanțe garantate în temeiul Legii privind creanțele garantate ale lucrătorilor și ale angajaților în caz de insolvență a angajatorului și al reglementărilor care stabilesc normele de aplicare a acestora și trebuie să prezinte evidențele societății oficiului local competent al Institutului Național de Asigurări.

Administratorul judiciar poate rezilia orice contract la care debitorul este parte din motive de neexecutare parțială sau esențială a contractului. Administratorul judiciar emite un preaviz de 15 zile cu privire la rezilierea contractului și este obligat să răspundă cererilor formulate de cealaltă parte contractuală prin care aceasta din urmă solicită informații cu privire la rezilierea sau menținerea validității contractului respectiv în cursul aceleiași perioade. În cazul în care administratorul judiciar nu răspunde unei cereri, contractul este considerat reziliat. În cazul rezilierii unui contract, cealaltă parte are dreptul să solicite despăgubiri. În cazul în care un contract în temeiul căruia debitorul efectuează plăți la intervale regulate își menține validitatea, administratorului judiciar nu îi revine nicio obligație de a plăti restanțele anterioare datei hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență.

Începând cu data de la care devine finală hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență, sumele încasate în urma plății creanțelor debitorului se acceptă de către administratorul judiciar. Plata unei creanțe a debitorului efectuată după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, dar înainte de data înscrierii hotărârii în cauză, este valabilă dacă partea care a achitat creanța respectivă nu avea cunoștință de deschiderea procedurii de insolvență sau, în cazul în care aceasta avea informații cu privire la procedură, beneficiul economic rezultat în urma plății acestei creanțe este inclus în masa credală. Buna-credință este prezumată, până la proba contrară.

În conformitate cu articolul 646 din Legea privind comerțul, următoarele acte nu sunt opozabile creditorilor, dacă sunt efectuate după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență cu încălcarea normelor de procedură stabilite:

- plata unei creanțe născute înainte de pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență;
- gajul sau ipoteca instituite asupra unui drept sau asupra unui bun personal incluse în masa credală;
- tranzacția care implică un drept sau un activ incluse în masa credală.

## 7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Înainte de a se pronunța asupra cererii de deschidere a procedurii de insolvență, instanța poate dispune, la cererea unui creditor sau din oficiu și dacă este necesar pentru conservarea activelor debitorului, suspendarea executării silite a activelor debitorului, cu excepția procedurii de executare silită inițiate în temeiul Codului de procedură fiscală și al asigurărilor sociale. Atunci când măsurile sunt solicitate de un creditor, instanța admite aplicarea acestora dacă cererea creditorului este susținută prin elemente de probă scrise convingătoare și/sau dacă este depusă o garanție într-un quantum stabilit de instanță în vederea despăgubirii debitorului pentru orice prejudicii pe care acesta le-ar suferi în cazul în care ulterior se constată că nu este în stare de insolvență sau de supraîndatorare. Instanța poate dispune ridicarea măsurii asigurătorii impuse, dacă aceasta nu mai este necesară pentru conservarea patrimoniului.

Decizia este notificată părții care face obiectul măsurilor și părții care a solicitat aplicarea acestora. Decizia este executorie imediat și poate fi contestată în termen de 7 zile de la data primirii notificării. Căile de atac nu au efect suspensiv. Se consideră că măsurile asigurătorii au fost ridicate de la data înscrierii hotărârii de respingere a cererii de deschidere a procedurii de insolvență. Măsura asigurătorie impusă rămâne în vigoare până la data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență. Începând cu data respectivă, efectul său este anulat prin efectul hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență.

Hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență are efect suspensiv asupra executării silite asupra activelor incluse în masa credală, cu excepția activelor prevăzute la articolul 193 din Codul de procedură fiscală și al asigurărilor sociale. În cazul în care în favoarea unui reclamant se realizează o plată între data suspendării

procedurii de executare silită și data înscrierii hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, suma plătită se restituie masei credale. În cazul în care există un risc privind prejudicierea intereselor creditorilor și se iau măsuri pentru a realiza o garanție în favoarea unui creditor garantat, instanța poate permite continuarea procedurii, cu condiția ca partea din venituri care depășește valoarea garanției să fie adăugată la masa credală. În cazul în care în procedura de insolvență se formulează o cerere care este admisă, suspendarea judecării cauzei se ridică. Popririle și executările silite imobiliare impuse în procedura de executare silită nu sunt opozabile creanțelor creditorilor înscriși la masa credală. După deschiderea procedurii de insolvență, nu este permisă instituirea de măsuri asigurătorii în temeiul Codului de procedură civilă sau al Codului de procedură fiscală și al asigurărilor sociale asupra bunurilor debitorului.

Activele menționate la articolul 193 din Codul de procedură fiscală și al asigurărilor sociale sunt activele care fac obiectul unor măsuri asigurătorii impuse deja în cadrul unei proceduri de executare silită pentru recuperarea datoriei publice care a început înainte de deschiderea procedurii de insolvență. Activele în cauză sunt realizate de executorul judecătoresc public în conformitate cu normele și procedura prevăzute în Codul de procedură fiscală și al asigurărilor sociale. Atunci când veniturile din realizarea activelor sunt insuficiente pentru a acoperi întreaga valoare a creanței, a dobânzilor și a comisioanelor suportate de procedura de executare silită de drept public, partea rămasă din creanța administrației centrale ori a municipalității este satisfăcută în conformitate cu normele generale. În cazul în care veniturile din realizarea activului depășesc valoarea totală a creanței, a dobânzilor și a comisioanelor suportate în procedurile de executare silită de drept public, executorul judecătoresc public plătește suma rămasă din aceste venituri în contul masei credale. În cazul în care executorul judecătoresc public nu reușește să valorifice activele într-un termen de 6 luni de la deschiderea procedurii de insolvență, activul trece de la executorul judecătoresc public la administratorul judiciar și este valorificat în cadrul procedurii de insolvență.

De îndată ce a fost deschisă o procedură de insolvență, nu poate fi formulat niciun litigiu patrimonial de drept civil sau comercial în fața instanțelor judecătorești sau a curților de arbitraj, cu excepția următoarelor cazuri:

- pentru protecția drepturilor terților care dețin active incluse în masa credală;
- litigii de muncă;
- exista unor creanțe pecuniare garantate cu active deținute de terți.

Următoarele părți pot introduce în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul acțiuni în constatare prin care solicită validarea unei creanțe existente care nu a fost admisă în procedura de insolvență sau contestă existenței unei creanțe admise:

- debitorul, în cazul în care instanța respinge contestația împotriva unei creanțe admise de administratorul judiciar sau include creanța respectivă în lista de creanțe admise;
- un creditor cu o creanță neadmisă, dacă instanța nu soluționează contestația sau exclude creanța respectivă de pe lista de creanțe admise;
- un creditor, în cazul în care instanța respinge contestația acestuia împotriva admiterii creanței unui alt creditor sau include creanța unui alt creditor în lista creanțelor admise.

Cererea de validare poate fi depusă în termen de 14 zile de la data publicării în Registrul Comerțului a hotărârii privind aprobarea listei de creanțe admise. Administratorul judiciar este obligat să participe la procedură. Intrarea în vigoare a hotărârii produce efecte obligatorii pentru debitor, pentru administratorul judiciar și pentru toți creditorii din cadrul procedurii de insolvență.

Validitatea unei vânzări de active incluse în masa credală efectuate în scopul transformării acestora în bani poate fi contestată printr-o acțiune civilă, dacă activul a fost achiziționat de o parte care nu a avut dreptul să participe la licitație sau în cazul în care prețul de vânzare nu este plătit. În acest din urmă caz, cumpărătorul se poate opune acțiunii plătind suma datorată împreună cu dobânda acumulată din ziua în care a fost declarat cumpărător al activului vândut.

Atunci când o parte nu mai este în posesia unui activ deținut în temeiul unui drept de proprietate după vânzarea activului cu scopul de a-l transforma în bani și după achiziționarea acestuia și intrarea în posesia cumpărătorului, aceasta poate solicita măsuri reparatorii exclusiv prin introducerea unei acțiuni în constatarea dreptului de proprietate.

## 8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Deschiderea procedurii de insolvență are efect suspensiv asupra tuturor acțiunilor în justiție și procedurilor de arbitraj în materia dreptului de proprietate în temeiul dreptului civil sau comercial la care debitorul este parte, cu excepția litigiilor de muncă având ca obiect creanțele pecuniare ale debitorului. Această dispoziție nu se aplică dacă, la data deschiderii procedurii de insolvență într-o altă cauză în care debitorul are calitatea de pârât, instanța a admis soluționarea unei contestații împotriva unei compensații invocate de debitor. Cauza a cărei judecare este suspendată se redeschide în cazul în care creanța este admisă în procedura de insolvență, respectiv este inclusă în lista de creanțe admise aprobată de instanță.

Judecarea cauzei este reluată, cu participarea: (1) administratorului judiciar și a creditorului, în cazul în care creanța nu este inclusă pe lista creanțelor admise de administratorul judiciar sau pe lista creanțelor aprobate de instanță sau (2) a administratorului judiciar, a creditorului și a părții care a formulat contestație, în cazul în care creanța este inclusă pe lista creanțelor admise de către administratorul judiciar, însă împotriva acestei includeri a fost formulată contestație. În acest caz, hotărârea respectivă produce efecte obligatorii pentru debitor, pentru administratorul judiciar și pentru toți creditorii cu creanțe împotriva masei credale.

Procedura în curs împotriva debitorului având ca obiect creanțe pecuniare garantate cu un bun care aparține terților nu poate fi suspendată.

## 9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Creditorul care deține o creanță împotriva unui debitor în temeiul unei tranzacții comerciale poate formula o cerere în declararea insolvenței și poate participa la procedura instituită în baza unei cereri de declarare a insolvenței formulate de un alt creditor. În cerere, debitorul poate propune, de asemenea, un plan de redresare și poate desemna o persoană care îndeplinește cerințele stabilite pentru administratorii judiciari și care poate fi numită în această calitate, dacă instanța hotărăște deschiderea unei proceduri de insolvență. Creditorul poate solicita instanței să dispună măsuri preventive și asigurătorii înainte de a se pronunța cu privire la cererea de declarare a insolvenței, dacă acest lucru este necesar pentru conservarea patrimoniului debitorului.

În cazul în care este evident că ar fi în detrimentul masei credale o continuare a activității întreprinderii, instanța poate dispune, la cererea unui creditor, ca activitatea acesteia să fie întreruptă, fie de la data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, fie începând cu o dată ulterioară, dar înainte de expirarea perioadei în care trebuie propus un plan de redresare.

În cazul în care activele disponibile ale debitorului sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile inițiale ale procedurii de insolvență, instanța stabilește suma care trebuie să fie plătită în avans de către un creditor, într-un anumit termen, pentru a deschide procedura de insolvență. În cazul în care activele debitorului sunt insuficiente sau cheltuielile inițiale nu au fost plătite în avans, creditorul va putea solicita redeschiderea procedurii de insolvență suspendate în termen de un an de la înscrierea ordinului de suspendare a judecării cauzei.

Creditorii pot contesta ordinele și hotărârile judecătorești pronunțate în procedura de insolvență, precum și acțiunile și deciziile organelor de conducere ale debitorului, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile preliminare prevăzute de Legea privind comerțul.

În procedura de insolvență, citațiile și avizele de prezentare sunt notificate sau comunicate creditorilor constituiți părți în procedură la adresa lor din Bulgaria. În cazul în care un creditor și-a schimbat adresa fără notificarea instanței, toate citațiile și înscrisurile se anexează la dosarul cauzei și se consideră că au fost notificat în mod corespunzător. Atunci când un creditor nu are o adresă în Bulgaria și sediul său se află în altă țară, acesta trebuie să furnizeze o adresă de corespondență din Bulgaria. În cazul în care nu se comunică nicio adresă de corespondență din Bulgaria, citația se publică în Registrul Comerțului. După deschiderea procedurii de insolvență, actele definitive ale instanței care nu fac obiectul unei înscrieri în Registrul Comerțului sau comunicării către părți în conformitate cu Codul de procedură civilă se consideră a fi fost notificate părților prin înscriere în registrul ținut de instanță. În cazul în care Legea privind comerțul prevede ca citațiile să fie

comunicate părților prin intermediul unor anunțuri publicate în Registrul Comerțului, invitația, avizul sau citația trebuie să fie publicate cu cel puțin 7 zile înainte de data programată pentru ședință sau audiere.

La prima adunare a creditorilor participă creditorii care sunt incluși în lista întocmită de administratorul judiciar provizoriu pe baza registrelor debitorului și a extraselor din aceste registre, care sunt prezentate cu ocazia primei adunări. Creditorii participă la adunare personal sau printr-un reprezentant autorizat să reprezinte creditorul pe baza unei procuri exprese. În cazul în care creditorul este persoană fizică, semnătura mandantului de pe procură trebuie să fie legalizată la un notar. Rezoluțiile se adoptă cu majoritatea ordinară a voturilor creditorilor de pe listă, excluzând voturile creditorilor afiliați la momentul respectiv cu debitorul, ale creditorilor care au fost afiliați cu debitorul în perioada de trei ani care precedă deschiderea procedurii de insolvență, precum și ale creditorilor care au dobândit creanțe de la părțile afiliate cu debitorul în perioada de trei ani care precede deschiderea procedurii de insolvență. Prima adunare a creditorilor:

- audiază raportul întocmit de administratorul judiciar provizoriu;
- numește un administrator judiciar permanent și se bazează pe nominalizarea făcută de instanță;
- alege un comitet al creditorilor.

În următoarele cazuri nu se convoacă o adunare a creditorilor:

1. înainte de a depune o cerere de insolvență, debitorul nu a prezentat rapoartele sale financiare anuale pentru ultimii trei ani, în vederea publicării lor în Registrul comerțului;
2. debitorul nu își îndeplinește obligația de a coopera cu administratorul judiciar provizoriu și refuză să predea registrele sau registrele sale au fost ținute într-un mod care este în mod vădit neadecvat.

În acest caz, administratorul judiciar provizoriu desemnat de instanță își îndeplinește atribuțiile până la numirea de către adunarea creditorilor a unui administrator judiciar permanent, după ce instanța aprobă creanțele admise de administratorul judiciar.

Adunarea creditorilor poate fi convocată la cererea debitorului, a administratorului judiciar, a comitetului creditorilor sau a creditorilor care dețin o cincime din cuantumul total al creanțelor admise. Adunarea creditorilor are loc indiferent de numărul de creditori participanți și este condusă de președintele completului de judecată a procedurii. Pentru adoptarea rezoluțiilor, fiecare creditor cu drept de vot acordat de instanță are un număr de voturi corespunzător părții pe care o reprezintă creanța sa din suma totală a creanțelor admise. De asemenea, drepturi de vot pot fi acordate creditorilor din acțiunile în justiție sau procedurile de arbitraj reluate împotriva debitorului în materia dreptului de proprietate în temeiul dreptului civil sau comercial, dacă respectiva creanță este susținută de elemente de probă scrise concludente; creditorilor cu creanțe neadmise care au introdus acțiuni în constatare în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul; și creditorilor cu creanțe împotriva cărora a fost formulată o acțiune prin care se contestă existența creanței în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul. Nu se acordă drepturi de vot creditorilor cu creanțe negarantate în ceea ce privește dobânzile care decurg din aplicarea legii sau în temeiul unui contract și care trebuie plătite după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, creditorilor cu creanțe aferente împrumuturilor acordate debitorului de către un asociat sau de către un acționar și creditorilor cu creanțe rezultate din donații sau cheltuieli suportate de creditor în cursul procedurii, cu excepția cazului în care este vorba de cheltuieli plătite în avans, atunci când activele debitorului sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile plătite. Rezoluțiile se adoptă cu majoritate ordinară, cu excepția cazului în care există stipulații contrare în Legea privind comerțul.

Adunarea creditorilor:

- audiază raportul privind activitățile administratorului judiciar;
- audiază raportul comitetului creditorilor;
- alege un administrator judiciar, în cazul în care nu a fost ales unul;
- adoptă decizii privind revocarea administratorului judiciar și înlocuirea acestuia;
- stabilește remunerația curentă, modifică remunerația și stabilește remunerația finală a administratorului judiciar;
- alege un comitet al creditorilor, în cazul în care nu a fost ales, sau modifică compoziția acestuia;
- propune instanței cuantumul indemnizației de întreținere care urmează să fie acordată debitorului și familiei sale;
- stabilește modul în care vor fi transformate în bani activele debitorului, metoda și condițiile de evaluare a patrimoniului, selecția evaluatorilor și remunerarea acestora.

În cazul în care adunarea creditorilor nu este în măsură să decidă cu privire la numirea unui administrator judiciar, numirea se face de către instanță, iar dacă aceasta nu este în măsură să decidă cu privire la modul și regulile privind transformarea patrimoniului debitorului în bani, decizia este luată de către administratorul judiciar. Instanța revocă administratorul judiciar la cerere creditorilor care dețin mai mult de jumătate din valoarea totală a tuturor creanțelor. Instanța, hotărând pe baza cererii formulate de un creditor, poate revoca administratorul judiciar în orice moment, în cazul în care acesta nu își execută mandatul sau acționează într-un mod care prejudiciază interesele creditorului sau ale debitorului.

Adunarea creditorilor poate adopta o decizie privind desemnarea unui organism de supraveghere cu competența de a exercita controlul asupra activităților debitorului pentru perioada efectivă a planului de redresare sau pentru o perioadă mai scurtă, inclusiv atunci când această posibilitate nu este prevăzută în mod expres în cadrul planului de redresare.

Cu acordul adunării creditorilor, instanța poate permite administratorului judiciar să vândă bunuri personale ale debitorului înainte de a autoriza transformarea masei credale în bani, în cazul în care costul depozitării unor astfel de bunuri personale până la transformarea patrimoniului dispusă în conformitate cu procedura generală depășește valoarea acestor bunuri. Cu acordul adunării creditorilor, pot fi vândute și alte active incluse în masa credală dacă acest lucru este necesar pentru a acoperi cheltuielile aferente procedurii de insolvență și dacă niciunul dintre creditorii nu a acceptat să plătească anticipat cheltuielile după ce a fost invitat să procedeze astfel.

La propunerea administratorului judiciar și în conformitate cu rezoluția adoptată de adunarea creditorilor, instanța competentă în materie de insolvență autorizează vânzarea activelor debitorului prin intermediul unei negocieri directe sau printr-un intermediar, atunci când bunurile personale și drepturile de proprietate, care au fost puse în vânzare în integralitate sau ca loturi ori bunuri și drepturi individuale, nu au fost vândute din cauza lipsei de cumpărători sau a retragerii unui cumpărător.

Rezoluțiile adunării creditorilor sunt obligatorii pentru toți creditorii, inclusiv pentru cei care nu sunt prezenți la adunare. La cererea creditorului, instanța poate anula o rezoluție a adunării creditorilor, dacă este nelegală sau foarte prejudiciabilă pentru interesele unora dintre creditorii.

Adunarea creditorilor poate alege un comitet al creditorilor care este constituit din cel puțin trei și cel mult nouă membri. Comitetul creditorilor trebuie să fie alcătuit din membri care reprezintă creditorii garanțați și creditorii negaranțați, cu excepția celor prevăzuți la articolul 616 alineatul (2) din Legea privind comerțul (creditorii ale căror creanțe sunt realizate după realizarea integrală a creanțelor tuturor celorlalți creditorii). Comitetul creditorilor asistă și supraveghează actele administratorului judiciar legate de gestionarea activelor debitorului, efectuează controale ale evidențelor comerciale ale debitorului și ale fondurilor în numerar disponibile, prezintă avize cu privire la continuarea activității întreprinderii debitorului și cu privire la remunerarea administratorului provizoriu și a administratorului *ex officio*, precum și cu privire la măsurile luate în legătură cu conversia patrimoniului în numerar și la obligațiile administratorului judiciar în alte cazuri. Membrii comitetului creditorilor au dreptul la remunerație, care trebuie plătită de către creditorii, într-un quantum care este stabilit în momentul alegerii lor.

Membrii comitetului creditorilor nu au dreptul să achiziționeze în niciun mod, fie direct, fie prin intermediul unei alte persoane, bunuri personale sau drepturi de proprietate din masa credală. Această limitare se aplică soțului/soției membrilor comitetului creditorilor, rudelor acestora în linie directă de descendență, precum și rudelor colaterale până la al șaselea grad și afinilor până la al treilea grad de rudenie.

Acțiunile în justiție și procedurile de arbitraj în materia dreptului de proprietate în temeiul dreptului civil sau comercial suspendate în care debitorul este parte sunt reluate și procedura continuă cu participarea administratorului judiciar și a creditorului, în cazul în care creanța nu este inclusă pe lista creanțelor admise de către administratorul judiciar sau pe lista creanțelor autorizate de instanță sau de administratorul judiciar, sau cu participarea creditorului și a părții care a formulat contestația, în cazul în care creanța este inclusă pe lista creanțelor admise de către administratorul judiciar, însă împotriva acestei includeri a fost formulată contestație.

Instanța competentă în materia de insolvență, hotărând pe baza cererii creditorului, poate accepta măsurile asigurătorii prevăzute de lege pentru a garanta activele disponibile ale debitorului.

Creditorul poate să compenseze o datorie pe care o are față de debitor, dacă sunt îndeplinite condițiile

prevăzute la articolul 645 din Legea privind comerțul. În vederea măririi masei credale, administratorul judiciar poate formula o acțiune în justiție în conformitate cu articolele 645, 646 și 647 din Legea privind comerțul și cu articolul 135 din Legea privind obligațiile și contractele în legătură cu procedura de insolvență și poate formula acțiuni în executare în legătură cu creanțele respective. În cazul în care creditorul a formulat o cerere, nu se admite o a doua cerere legată de aceeași creanță. Cu toate acestea, al doilea creditor poate solicita instanței să îi acorde permisiunea de a se constitui coreclamant înainte de prima ședință organizată în cauză.

Creditorul poate solicita administratorului judiciar să îi pună la dispoziție registrul și raportul spre consultare și poate să întocmească un raport special cu privire la chestiuni de interes care nu au fost discutate în raportul pentru perioada respectivă. Creditorul poate să introducă o contestație împotriva raportului scris al administratorului judiciar în legătură cu descărcarea sa de gestiune în termen de 7 zile de la data la care se prezintă raportul.

Creditorii își pot prezenta în scris cererile la instanța competentă în materie de insolvență. Aceștia pot depune în fața instanței contestații scrise împotriva creanțelor, fie acestea admise sau neadmise de către administratorul judiciar, în termen de 7 zile de la data la care lista a fost publicată în Registrul Comerțului, și pot formula acțiuni în constatare în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul, în termen de 14 zile de la data la care este publicată în Registrul Comerțului hotărârea judecătorească de aprobare a listei.

Creditorii își pot prezenta în scris cererile la instanța competentă în materie de insolvență. Aceștia pot depune în fața instanței contestații scrise împotriva creanțelor, fie acestea admise sau neadmise de către administratorul judiciar, în termen de 7 zile de la data la care lista a fost publicată în Registrul Comerțului, iar ulterior pot formula acțiuni în constatare prin care solicită validarea creanțelor neadmise sau prin care contestă caracterul cert al creanțelor admise, în termen de 7 zile de la data la care este publicată în Registrul Comerțului hotărârea judecătorească de aprobare a listei.

Pot propune un plan de redresare creditorii care dețin cel puțin o treime din creanțele garantate și creditorii care dețin cel puțin o treime din creanțele negarantate, cu excepția următorilor creditori: cei care dețin creanțe rezultate din dobânda legală sau contractuală aferentă creanțelor negarantate, care au devenit scadente după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență; creditorii titulari de creanțe rezultate din împrumuturi acordate debitorului de către un partener de afaceri sau de către un acționar; creditorii titulari de creanțe rezultate din donații și din cheltuielile efectuate de un creditor în cadrul procedurii de insolvență, cu excepția cheltuielilor plătite în avans, în cazul în care patrimoniul debitorului nu este suficient pentru a acoperi aceste costuri.

Creditorul cu o creanță admisă sau cu un drept de vot recunoscut de instanță poate propune și poate vota (inclusiv *in absentia*, printr-o scrisoare semnată de acesta autenticată de notar) un plan de redresare pentru operatorii economici ai întreprinderii aflate în stare de insolvență a debitorului. Creditorii, inclusiv cei cu creanțe neadmise în legătură cu care a fost formulată în instanță o acțiune în constatare în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul, pot depune contestație la planul adoptat în termen de 7 zile de la data adoptării sale.

În caz de neîndeplinire a obligațiilor stabilite în plan de către debitor, creditorii care dețin cel puțin 15 % din valoarea totală a creanțelor convertite în cadrul planului pot solicita redeschiderea procedurii de insolvență.

Creditorul poate formula contestație scrisă împotriva graficului de distribuire, iar ulterior poate ataca hotărârea judecătorească prin care graficul a fost aprobat de instanță.

În cazul în care debitorul nu își îndeplinește obligațiile prevăzute în acordul extrajudiciar încheiat cu creditorii în temeiul articolului 740 din Legea privind comerțul, creditorii care dețin cel puțin 15 % din valoarea totală a tuturor creanțelor pot solicita instanței să redeschidă procedura de insolvență.

Debitorul sau creditorul care deține o creanță admisă sau o creanță validată printr-o acțiune civilă poate solicita redeschiderea procedurii de insolvență suspendate în termen de un an de la data hotărârii judecătorești de suspendare a judecării cauzei, dacă în această perioadă sumele rezervate pentru creanțele contestate sunt eliberate sau sunt descoperite active a căror existență a rămas necunoscută în cursul procedurii de insolvență.

În termen de o lună de la data la care cererea debitorului de a i se acorda *restitutio in integrum* este publicată în Registrul Comerțului, orice creditor care deține o creanță admisă sau o creanță validată printr-o acțiune civilă poate depune contestație împotriva acestei cereri.

La cererea unui creditor, instanța bulgară poate deschide o procedură de insolvență secundară împotriva unui comerciant declarat în stare de insolvență de o instanță străină, în cazul în care comerciantul deține active semnificative în Bulgaria. Creditorul care a primit o plată parțială în procedura principală participă la distribuirea patrimoniului care are loc în procedura secundară, în cazul în care partea pe care ar urma să o primească o depășește pe cea care urmează să fie distribuită către ceilalți creditori din procedura secundară.

## 10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

Competențele administratorului judiciar sunt după cum urmează: efectuează anchete și identifică bunurile aflate în proprietatea debitorului; participă la acțiuni în justiție împotriva debitorului sau formulează acțiuni în justiție în numele debitorului; în cazurile prevăzute de lege, solicită rezilierea, anularea sau nulitatea parțială a contractelor la care debitorul este parte; colectează sumele datorate debitorului și le depune într-un cont special; cu autorizarea instanței, dispune de fondurile debitorului depuse în conturi bancare, atunci când sunt necesare pentru administrarea și conservarea activelor debitorului; transformă activele incluse în masa credală în numerar.

Administratorul judiciar vinde bunurile personale și drepturile de proprietate incluse în masa credală în ansamblul lor, ca părți separate sau ca articole și drepturi individuale, după obținerea autorizației din partea instanței și în conformitate cu decizia adoptată de adunarea creditorilor. În cazul în care nu a fost adoptată nicio astfel de decizie, administratorul judiciar este cel care decide modalitatea și procedura de conversie a activelor în numerar și regulile de evaluare a acestora de către evaluatorii selectați.

Administratorul judiciar întocmește un anunț de vânzare, care conține informații despre debitor, o descriere a bunurilor puse în vânzare, normele și procedura de vânzare, data, ora și locul vânzării, termenul-limită de depunere a ofertelor în timpul zilei și evaluarea bunului propus pentru vânzare. Administratorul judiciar afișează anunțul într-un loc vizibil la sediul municipalității în care se află sediul central al întreprinderii debitorului și la sediul debitorului cu cel puțin 14 zile înainte de data vânzării indicate în anunțul de vânzare. În plus, administratorul judiciar întocmește un protocol în care descrie în detaliu acțiunile menționate mai sus și asigură publicarea protocolului într-un buletin special al Ministerului Economiei cu 14 zile înainte de data vânzării menționată în anunț.

Vânzarea are loc la biroul administratorului judiciar sau la adresa sediului central ale întreprinderii debitorului la data specificată în anunț. Ofertanții care doresc să participe la vânzare trebuie să depună un avans de 10 % din valoarea evaluată. Fiecare ofertant trebuie să indice prețul oferit în cifre și litere și trebuie să depună oferta, alături de chitanța care dovedește plata depozitului, într-un plic sigilat. Ofertele sunt prezentate administratorului judiciar în ziua vânzării până la termenul stabilit și sunt introduse în ordinea în care au fost primite într-un registru special. La expirarea termenului stabilit, administratorul judiciar anunță ofertele primite în prezența ofertanților prezenți și întocmește un proces-verbal special al procedurii. Ofertele primite de la ofertanți neeligibili și de la cei care oferă un preț mai mic decât evaluarea, dacă există, sunt nule de drept. Bunul este vândut ofertantului care oferă cel mai mare preț. Dacă prețul cel mai mare a fost oferit de mai mult de un singur ofertant, cumpărătorul se stabilește prin licitație, pe care administratorul judiciar o organizează fără întârziere în prezența ofertanților prezenți. Ofertantul câștigător este consemnat în procesul-verbal întocmit de administratorul judiciar, care este apoi semnat de administratorul judiciar și de toți ofertanții. Cumpărătorul trebuie să plătească prețul oferit, după scăderea depozitului de 10 % plătit în avans, în termen de 7 zile de la data vânzării. Atunci când cumpărătorul este un creditor care deține o creanță admisă sau este un creditor garantat, administratorul judiciar întocmește un raport de distribuire, indicând cota din prețul care urmează să fie plătit de către cumpărător și reținută pentru a satisface creanțele celorlalți creditori și cota din preț care urmează să fie compensată cu creanța creditorului. În acest caz, cumpărătorul trebuie să plătească sumele care trebuie reținute în vederea satisfacerii creanțelor celorlalți creditori, astfel cum se prevede în contul de distribuire, în termen de 7 zile de la data la care contul devine efectiv sau, în cazul în care nu există alți creditori, suma cu care prețul care trebuie plătit depășește valoarea creanței sale. În cazul în care prețul nu este plătit în termen de 7 zile, administratorul judiciar oferă bunul ofertantului care a propus prețul cel mai mare, cu excepția cazului în care acesta și-a retras depozitul. Cu consimțământul acestui din urmă ofertant, administratorul judiciar îl declară cumpărător. Dacă este necesar, administratorul judiciar repetă procesul până când bunul a fost oferit tuturor ofertanților care au oferit un preț care să nu fie mai mic decât valoarea evaluată a acestuia.

În absența ofertanților sau în cazul în care nu s-au primit oferte valide sau în cazul în care cumpărătorul nu plătește prețul de vânzare, se publică un nou anunț și se organizează o licitație deschisă cu un preț egal cu 80% din valoarea evaluată. Ofertele sunt indicate într-o listă de licitație, iar etapa este stabilită de administratorul judiciar și indicată în anunț.

Atunci când cumpărătorul declarat plătește suma datorată declarată în timp util, instanța emite un ordin de punere în posesie a cumpărătorului în ziua următoare plății. Ceilalți ofertanți la licitație și debitorul pot contesta ordinul în fața instanței superioare. În cazul în care ordinul prin care se dispune punerea în posesie este anulat sau vânzarea este declarată nulă și neavenită, se organizează o altă licitație după publicarea unui nou anunț de licitație.

Cumpărătorul este pus în posesia bunului cumpărat de către administratorul judiciar pe baza unui ordin efectiv de punere în posesie și a unei chitanțe care atestă plata taxelor necesare pentru transferul dreptului de proprietate și pentru achiziționarea de bunuri imobile. Riscul de pierdere a dreptului de proprietate este suportat de către cumpărător, iar cheltuielile pentru conservarea acestuia până la intrarea în posesie a cumpărătorului sunt acoperite din masa credală.

Atunci când au fost inițiate proceduri de executare silită împotriva unui bun deținut în proprietate comună pentru o datorie a unora dintre proprietari, se prezintă o descriere a bunului în ansamblul său, însă se va vinde numai partea necorporală a bunului deținută de debitor. Bunul poate fi vândut în întregime, cu acordul celorlalți coproprietari exprimat în scris.

În cazul vânzării unui bun pe care debitorul l-a ipotecat sau l-a gajat pentru a garanta datoria unei alte părți sau pe care l-a achiziționat grevat de un drept ipotecă sau de gaj, administratorul judiciar trimite o notificare creditorului garantat prin care îl înștiințează despre data vânzării. Se va întocmi un raport de distribuire separat în care sunt indicate sumele care trebuie plătite din vânzarea unui astfel de bun creditorului garantat. Administratorul judiciar rezervă suma datorată creditorului garantat în temeiul acestui raport de distribuire și predă această sumă la prezentarea unui titlu executoriu cu privire la datorie sau a unui certificat atestând admiterea creanței în procedura de insolvență. Administratorul judiciar rezervă suma datorată unui creditor garantat care deține o creanță aferentă unei datorii garantate, cu condiția prezentării unui certificat eliberat de Registrul de atestare a înscrierii dreptului de ipotecă sau de gaj și a unei declarații notariale semnate de creditor și care atestă valoarea actuală a împrumutului garantat.

La propunerea administratorului judiciar și în conformitate cu rezoluția adoptată de adunarea creditorilor, instanța competentă în materie de insolvență autorizează vânzarea activelor debitorului prin intermediul unei negocieri directe sau printr-un intermediar, atunci când bunurile personale și drepturile de proprietate, care au fost puse în vânzare în integralitate sau ca loturi ori bunuri și drepturi individuale, nu au fost vândute din cauza lipsei de cumpărători sau a retragerii unui cumpărător. Prețul de vânzare nu poate fi mai mic de 80 % din valoarea evaluată. Oferta pentru achiziționarea de acțiuni sau de părți sociale deținute de debitor în alte societăți trebuie să fie prezentată mai întâi celorlalți asociați. Dacă oferta nu este acceptată în termen de o lună, acțiunile sau părțile sociale sunt vândute. În acest caz, prețul de achiziție a acțiunilor sau a părților sociale trebuie plătit într-un termen care nu depășește 60 de luni de la data la care este ales un cumpărător, iar după plata integrală a prețului se încheie un contract.

În cazul în care unitățile locative deținute de debitor sunt închiriate lucrătorilor și angajaților debitorului la data rezoluției adunării creditorilor cu privire la normele și procedura pentru transformarea acestora în numerar, administratorul judiciar trebuie să ofere mai întâi unitățile locative spre vânzare lucrătorilor și angajaților sau altor persoane care dețin creanțe rezultate din raporturile de muncă cu debitorul, cu excepția cazului în care există litigii pendinte legate de proprietățile în cauză. Administratorul judiciar trimite fiecărei persoane o invitație scrisă, care conține o descriere a proprietății, evaluarea acesteia, termenul pentru efectuarea plății, care nu poate fi mai mic de 30 de zile și mai mare de 60 de zile, precum și contul bancar în care fondurile trebuie să fie remise. Părțile trebuie să răspundă la această invitație în termen de 14 zile și să notifice administratorul judiciar dacă doresc să achiziționeze în termenul specificat bunul respectiv la un preț egal cu cel indicat în evaluare. După plata prețului, lucrătorii și angajații pot compensa creanțele lor care corespund salariile neplătite datorate acestora de către debitor. Contractul de vânzare este întocmit sub forma unui titlu de proprietate, semnat de către administratorul judiciar în calitate de vânzător. Cheltuielile legate de vânzare sunt suportate de către vânzător.

Administratorul judiciar solicită predarea unui bun personal ipotecat sau gajat deținut de un creditor sau de un

terț și îl vinde în conformitate cu procedura stabilită în capitolul patruzeci și șase din Legea privind comerțul, cu excepția cazului în care legea permite ca vânzarea să fie efectuată de creditor fără intervenție judiciară.

## 11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

În cadrul procedurii de insolvență pot fi prezentate următoarele creanțe:

- creanțele privind datoriile garantate cu un drept de gaj sau de ipotecă sau creanțele privind datorii în legătură cu care s-a instituit un sechestrul asigurător sau o poprire, înregistrate în conformitate cu Legea privind drepturile de garanție;
- creanțele în legătură cu care se exercită un drept de ipotecă sau un drept de garanție reală mobilă;
- cheltuielile aferente procedurii de insolvență (taxa de timbru datorată la depunere și toate celelalte cheltuieli suportate până la intrarea în vigoare a hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență; remunerația administratorului judiciar; creanțele lucrătorilor și ale angajaților în cazul în care întreprinderea debitorului nu și-a încetat activitatea; costurile suportate cu ocazia măririi, administrării, evaluării și distribuirii masei credite; și indemnizațiile de întreținere în favoarea debitorului și a familiei acestuia);
- creanțele rezultate din contracte de muncă existente anterior deschiderii procedurii de insolvență;
- compensația legală datorată terților de către debitor;
- datoriile publice către administrația centrală sau municipalități, care includ, dar nu se limitează la cele care rezultă din impozite, din taxe vamale și din taxele și contribuțiile obligatorii la fondul asigurărilor sociale, în cazul în care acestea s-au născut înainte de data deschiderii procedurii de insolvență;
- creanțele care s-au născut după deschiderea procedurii de insolvență și au rămas neplătite la data scadenței;
- orice alte creanțe negarantate rămase, care s-au născut înainte de deschiderea procedurii de insolvență;
- dobânzile legale sau contractuale aferente datoriilor negarantate exigibile după data deschiderii procedurii de insolvență;
- împrumuturile acordate debitorului de către un partener de afaceri sau de către un acționar;
- donațiile;
- cheltuielile suportate de creditorii în legătură cu procedura de insolvență, cu excepția cheltuielilor prevăzute la articolul 629b din Legea privind comerțul (cheltuielile de judecată inițiale achitate în avans).

Creditorii cu creanțe care s-au născut după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență primesc plata la data scadenței corespunzătoare și, în cazul în care nu primesc nicio plată, creanțele lor sunt satisfăcute în conformitate cu procedura stabilită la articolul 722 alineatul(1) din Legea privind comerțul.

## 12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Creditorii trebuie să își prezinte în scris creanțele la instanța competentă în materie de insolvență în termen de o lună de la înscrierea hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență în Registrul Comerțului, indicând motivele și valoarea creanței, privilegiile și garanțiile și o adresă de corespondență, prezentând înscrisuri ca elemente de probă.

În termen de cel mult 7 zile de la expirarea termenului de o lună, administratorul judiciar întocmește:

- o listă a creanțelor prezentate, aranjate în ordinea primirii, indicând motivele și valoarea creanței, privilegiile și garanțiile și data depunerii;
- o listă a creanțelor care trebuie să fie incluse ex officio în lista respectivă de către administratorul judiciar, în special: creanțele lucrătorilor sau angajaților care rezultă din raporturile de muncă ale acestora cu debitorul și datoriile publice evaluate și stabilite printr-o decizie care a intrat în vigoare;
- o listă a creanțelor neadmise depuse.

Creanțele prezentate după scurgerea termenului de o lună de la înscrierea în Registrul Comerțului a hotărârii, dar nu mai târziu de două luni de la data expirării acestui termen, sunt adăugate pe lista creanțelor depuse și

admise în conformitate cu procedura prevăzută de lege. După expirarea celui de al doilea termen, nu mai pot fi prezentate niciun fel de creanțe aferente datoriilor care au luat naștere înainte de începerea procedurii de insolvență.

La redeschiderea procedurii de insolvență suspendate, termenul pentru prezentarea creanțelor începe să curgă de la data înscrierii hotărârii în temeiul articolului 632 alineatul (2) din Legea privind comerțul (hotărârea de reluare a judecării procedurii de insolvență suspendate).

Creanțele aferente datoriilor neachitate până la data scadentă care s-au născut după deschiderea procedurii de insolvență și înainte de aprobarea unui plan de redresare sunt depuse în conformitate cu aceeași procedură și se adaugă pe o listă suplimentară întocmită de administratorul judiciar.

Administratorul judiciar ia măsurile necesare pentru publicarea cu celeritate a listelor în Registrul Comerțului și pentru punerea acestora la dispoziția creditorilor și a debitorului la grefa instanței.

Debitorul, precum și orice creditor, poate depune o contestație scrisă în fața instanței, cu obligația de a transmite o copie administratorului judiciar, împotriva unui creanță admise sau neadmise în termen de 7 zile de la data la care lista este publicată în Registrul Comerțului. Creanța verificată printr-o hotărâre definitivă pronunțată după hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență la care a participat administratorul judiciar nu poate fi contestată.

În cazul în care împotriva acestor liste nu se primește nicio contestație, instanța aprobă lista creanțelor admise și înscrise *ex officio* în ședință închisă imediat după expirarea termenului de șapte zile. În cazul în care împotriva acestor liste se formulează contestații, completul de judecată procedează la examinarea lor în ședință publică, după citarea administratorului judiciar, a debitorului, a creditorului care deține creanța admisă sau neadmisă contestată și a creditorului care a contestat creanța. Dacă este posibil, toate contestațiile sunt soluționate în cursul unei singure ședințe. În cazul în care se constată că o contestație este întemeiată, instanța aprobă lista, după ce a efectuat modificarea necesară. În caz contrar, instanța respinge contestațiile în termen de 14 zile de la data ședinței. Hotărârea judecătorească cu privire la aprobarea listei este publicată în Registrul Comerțului și nu poate fi contestată.

Creditorul care a prezentat o creanță după scurgerea termenului de o lună de la înscrierea hotărârii în Registrul Comerțului, însă nu mai târziu de două luni de la data la care acest termen a expirat, nu poate contesta creanțele admise sau neadmise și nu poate solicita încheierea unui acord privind stingerea creanței din partea rămasă din masa credală, dacă patrimoniul fost transformat în bani.

Creanțele depuse ulterior care sunt admise în conformitate cu procedura stabilită prin lege sunt adăugate pe lista aprobată de instanță.

Creditorul sau debitorul care a prezentat o contestație respinsă împotriva listei întocmite de către administratorul judiciar, creditorul cu o creanță care a fost exclusă de pe lista creanțelor admise sau debitorul care au prezentat o cerere în legătură cu o creanță adăugată pe lista creanțelor admise în urma unei contestații admise de instanță pot prezenta o cerere în conformitate cu articolul 694 din Legea privind comerțul prin care solicită validarea creanței neadmise sau constatarea lipsei de validitate a creanței admise în termen de 7 zile de la data la care hotărârea judecătorească privind aprobarea listei de creanțe admise este publicată în Registrul Comerțului. Intrarea în vigoare a hotărârii produce efecte obligatorii pentru debitor, pentru administratorul judiciar și pentru toți creditorii din cadrul procedurii de insolvență.

În cadrul procedurii de insolvență, creanța admisă este creanța inclusă pe lista de creanțe admise aprobată de instanță, cu excepția creanțelor contestate printr-o cerere de validare în conformitate cu articolul 694 din Legea privind comerțul.

### **13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?**

În temeiul Legii privind comerțul, distribuirea este autorizată atunci când sunt disponibile suficiente fonduri din conversia patrimoniului în bani.

Administratorul judiciar întocmește un grafic pentru distribuirea fondurilor disponibile între creditori, ținând seama de rangul acestora, de privilegiu și de garanții. Graficul de distribuire rămâne incomplet până când sunt plătite în întregime toate creanțele sau până când se realizează conversia în bani a întregii mase credale, cu excepția bunurilor personale care nu pot fi vândute. Graficul de distribuire este afișat în mod vizibil timp de 14 zile, pe un panou de informare special, la sediul instanței în care are acces public. Graficul de distribuire este publicat în Registrul Comerțului. În perioada menționată anterior, comitetul creditorilor și oricare dintre creditori poate depune în fața instanței contestație scrisă împotriva graficului de distribuire. Instanța aprobă graficul de distribuire, efectuând modificările necesare atunci când evaluează legalitatea graficului de distribuire, din oficiu sau în temeiul unei alte cereri prin care se contestă legalitatea acestui grafic. Decizia privind aprobarea graficului de distribuire și contestațiile formulate împotriva acestuia sunt publicate în Registrul Comerțului, în acest mod fiind notificate creditorilor și debitorului. Decizia de aprobare a graficului de distribuire poate fi contestată de administratorul judiciar, de comitetul creditorilor sau de un creditor, indiferent dacă este vorba sau nu de creditorul care a depus contestație împotriva hotărârii prin care instanța a anulat sau a modificat graficul de distribuire. Distribuiri în baza graficului aprobat de instanță sunt realizate de către administratorul judiciar.

Se recurge la următoarea procedură de stingere a creanțelor pe baza distribuțiilor efectuate în urma conversiei masei credale în bani, prevăzută la articolul 722 din Legea privind comerțul:

1. creanțele garantate cu drept de ipotecă sau de gaj sau în legătură cu care a fost instituită o poprire sau efectuată o confiscare, înregistrate în conformitate cu Legea privind drepturile de garanție - din încasările obținute din realizarea garanțiilor;
2. creanțele în legătură cu care se exercită dreptul de ipotecă sau dreptul de garanție reală mobilă - din valoarea activului care face obiectul garanției;
3. cheltuielile aferente procedurii de insolvență (taxa de timbru datorată la depunere și toate celelalte cheltuieli suportate până la intrarea în vigoare a hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență; remunerația administratorului judiciar; creanțele lucrătorilor și ale angajaților în cazul în care întreprinderea debitorului nu și-a încetat activitatea; costurile suportate cu ocazia măririi, administrării, evaluării și distribuirii masei credale; și indemnizațiile de întreținere în favoarea debitorului și a familiei acestuia);
4. creanțele rezultate din contracte de muncă existente anterior deschiderii procedurii de insolvență;
5. compensația legală datorată terților de către debitor;
6. datoriile publice către administrația centrală sau municipalități, care includ, dar nu se limitează la cele care rezultă din impozite, din taxe vamale și din taxele și contribuțiile obligatorii la fondul asigurărilor sociale, în cazul în care acestea s-au născut înainte de data deschiderii procedurii de insolvență;
7. creanțele care s-au născut după deschiderea procedurii de insolvență și au rămas neplătite la data scadenței;
8. orice alte creanțe negarantate rămase, care s-au născut înainte de deschiderea procedurii de insolvență;
9. dobânzile legale sau contractuale aferente datoriilor negarantate exigibile după data deschiderii procedurii de insolvență;
10. împrumuturile acordate debitorului de un partener de afaceri sau de un acționar;
11. donațiile;
12. cheltuielile suportate de creditori în legătură cu procedura de insolvență, cu excepția cheltuielilor prevăzute la articolul 629b din Legea privind comerțul (cheltuielile de judecată inițiale achitate în avans).

În cazul în care fondurile disponibile sunt insuficiente pentru a satisface integral creanțele menționate la punctele 3-12, fiecare clasă de creditori beneficiază de distribuiri proporționale. În cazul în care administrația centrală a prezentat mai multe creanțe de același rang și acestea au fost admise, sumele sunt remise într-o singură tranșă din contul de distribuire a activelor, iar în momentul primirii, acestea sunt distribuite de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în conformitate cu Codul de procedură fiscală și al asigurărilor sociale. Agenția Națională de Administrare Fiscală notifică fără întârziere distribuirea instanței competente în materie de insolvență și administratorului judiciar.

Creanțele rezultate din dobânzile legale sau contractuale asupra creanțelor negarantate, care au devenit exigibile după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență; creanțele legate de datoriile rezultate din împrumuturi acordate debitorului de un partener de afaceri sau de un acționar; creanțele rezultate din donații și din cheltuielile efectuate de un creditor în procedura de insolvență, cu excepția celor avute în vedere la articolul 629b din Legea privind comerțul (cheltuieli de judecată inițiale achitate în avans) pot fi realizate numai după ce au fost satisfăcute integral creanțele tuturor celorlalți creditori. Creditorul care a prezentat o creanță ulterior

unei distribuirii este adăugat pe lista creditorilor cu creanțe care urmează a fi satisfăcute prin distribuiri ulterioare, fără a avea dreptul de a i se satisface creanța primind o parte mai mare din masa credală transformată în bani în cursul distribuțiilor ulterioare drept compensație pentru faptul că nu a beneficiat de o cotă din distribuțiile anterioare.

Creditorii garanți își mențin garanțiile în cursul procedurii de insolvență. Creanțele lor sunt cele dintâi satisfăcute, acest privilegiu fiind aplicabil numai încasărilor obținute din executarea garanției deținute. Atunci când prețul de vânzare al bunurilor personale gajate sau ipotecate este insuficient pentru a acoperi întreaga valoare a creanței, împreună cu dobânda acumulată, creditorul participă la distribuire în calitate de creditor chirografar. În cazul în care prețul de vânzare a unui bun personal gajat sau ipotecat depășește creanța garantată, inclusiv dobânda acumulată, valoarea reziduală este adăugată la masa credală. Această regulă se aplică, de asemenea, realizării creanțelor deținute de creditorii care au un drept de ipotecă sau un drept de garanție reală mobilă.

Creditorul a cărui creanță a fost realizată parțial în procedura principală în care un comerciant a fost declarat în stare de insolvență de o instanță străină participă la distribuirea patrimoniului în contextul unei proceduri secundare inițiate în fața unei instanțe bulgare, dacă respectivul comerciant deține active semnificative în Bulgaria și cota pe care creditorul ar primi-o din distribuirea patrimoniului în procedura secundară este mai mare decât cota celorlalți creditori în cadrul aceleiași proceduri. Activele rămase după distribuirea patrimoniului în procedura secundară sunt transferate către ansamblul activelor din procedura principală.

Creanța supusă amânării este inclusă în distribuirea inițială ca o creanță contestată, pentru realizarea acesteia fiind rezervată o sumă în contul de distribuire. Creanța este exclusă de la distribuirea finală în cazul în care condițiile pentru amânarea sa sunt valide în continuare. Cu toate acestea, creanța supusă unei condiții peremptorii este inclusă în distribuire ca fiind realizată drept creanță necondiționată.

În contul de distribuire sunt rezervate de asemenea provizioane pentru quantumul creanței contestate prin acțiune civilă. În cazul în care se contestă doar garanția sau privilegiul, creanța este inclusă în mod provizoriu în distribuire ca o creanță negarantată până la soluționarea litigiului, iar în contul de distribuire este rezervată o sumă egală cu suma de care ar fi beneficiat creditorul pentru o creanță garantată. În cazul creanțelor neadmise contestate prin acțiuni în validare în conformitate cu articolul 694 din Legea privind comerțul, provizioanele aferente trebuie rezervate în cadrul planului de redresare sau în momentul distribuirii masei credale transformate în bani.

Administratorul judiciar, acționând în baza unui ordin judecătoresc, depune în bancă sumele provizionate în momentul distribuirii finale pentru creanțele necolectate sau contestate. Debitorul poate primi restul masei credale, dacă este cazul, după stingerea definitivă și integrală a datoriilor sale.

## 14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Instanța dispune închiderea procedurii de insolvență în următoarele cazuri:

- în cazul în care, în termen de un an de la înscrierea hotărârii în temeiul articolului 632 alineatul (1) din Legea privind comerțul (hotărârea de suspendare a procedurii de insolvență din cauză că activele disponibile sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile aferente procedurii de insolvență și din cauza neachitării cheltuielilor procedurale inițiale) nu a fost solicitată nicio reluare a procedurilor;
- epuizarea masei credale;
- satisfacerea tuturor creanțelor;
- aprobarea unui plan de redresare;
- încheierea unui acord între debitor și toți creditorii care dețin creanțe admise, în cazul în care acordul îndeplinește cerințele legale aplicabile și nu o fost formulată nicio acțiune în constatare în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul cu privire la o creanță admisă inexistentă.

În primele trei cazuri, în hotărârea privind închiderea procedurii de insolvență, instanța dispune radierea comerciantului, cu excepția cazului în care toate creanțele creditorilor au fost satisfăcute și în masa credală au rămas active nerealizate. Hotărârea poate fi atacată în termen de 7 zile de la înscrierea sa în Registrul Comerțului.

Procedura de insolvență nu se încheie atunci când pasivele debitorului au fost garantate cu garanții ale terților și executarea silită împotriva acestor garanții este în curs de desfășurare sau atunci când debitorul este parte a unui proces în curs.

În conformitate cu legislația națională, restructurarea în vederea salvării întreprinderii debitorului este un element care ține de procedura de insolvență principală.

Reabilitarea întreprinderilor este o etapă facultativă independentă în cadrul procedurii de insolvență. În cazul în care se dorește reabilitarea, trebuie prezentată instanței o cerere scrisă expresă prin care se propune un plan de redresare de oricare din următoarele părți: debitorul, administratorul judiciar, creditorii care dețin cel puțin o treime din creanțele garantate, creditorii care dețin cel puțin o treime din creanțele negarantate; asociații sau acționarii care dețin cel puțin o treime din capitalul propriu al întreprinderii debitorului; asociatul cu răspundere nelimitată sau douăzeci la sută din numărul total de lucrători și de angajați ai întreprinderii debitorului.

Planul de redresare (sau planurile de redresare) pot fi propuse de la momentul prezentării cererii de insolvență până la expirarea termenului de o lună de la data înscrierii în Registrul Comerțului a hotărârii judecătorești privind aprobarea listei de creanțe admise. Cheltuielile suportate pentru un plan de redresare propus de debitor sau de administratorul judiciar sunt acoperite din masa credală și, în toate celelalte cazuri, ele sunt acoperite de partea care a propus planul.

Conținutul planului de redresare trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 700 alineatul (1) din Legea privind comerțul și abordează aspecte precum măsura în care vor fi satisfăcute creanțele incluse în listele aprobate de instanță la data la care planul a fost propus; modul și termenele de stingere ale fiecărei categorii de creanțe, garanțiile pentru plata creanțelor neadmise contestate în legătură cu care există procese pendinte la data la care este propus planul; condițiile în care partenerii societăților în nume colectiv sau ai societăților în comandită simplă sunt total sau parțial exonați de răspundere; măsura în care creanțele deținute de fiecare categorie de creditori ar fi satisfăcute în comparație cu bunurile pe care le-ar primi în cadrul unei distribuiri în conformitate cu procedura generală stabilită prin lege; garanțiile furnizate fiecărei categorii de creditori în ceea ce privește punerea în aplicare a planului; măsurile de gestionare, organizaționale, juridice, financiare, tehnice și de altă natură care trebuie luate în vederea punerii în aplicare a planului; și impactul planului asupra lucrătorilor și angajaților întreprinderii debitorului. În plus, planul de redresare poate să conțină propuneri de măsuri sau de tranzacții menite să restabilească viabilitatea întreprinderii, inclusiv o vânzare a întregii întreprinderi sau a unei părți din aceasta, condițiile de vânzare și modul în care urmează să se efectueze vânzarea, conversii ale datoriilor în acțiuni, novația obligațiilor sau alte acte și tranzacții (planul exclude în mod expres posibilitatea de a vinde patrimoniul operatorilor de servicii de apă și canalizare necesare pentru operațiunile lor principale înainte de desemnarea unui nou operator de servicii de apă și canalizare în zona respectivă), numirea unui organism de supraveghere cu competența de a exercita controlul asupra activităților debitorului pe durata planului de redresare sau pe o perioadă mai scurtă, reșalonarea sau amânarea plăților, descărcarea totală sau parțială de datorii, restructurarea întreprinderii sau alte acte și tranzacții.

În cazul în care planul îndeplinește cerințele prevăzute de lege [articolul 700 alineatul (1) din Legea privind comerțul], instanța pronunță o hotărâre prin care admite ca planul să fie examinat de adunarea creditorilor și dispune publicarea unui anunț în Registrul Comerțului cu privire la data la care urmează să aibă loc adunarea creditorilor. Atunci când este necesar, se trimite o notificare părții care a propus planul prin care i se solicită să remedieze deficiențele detectate. Hotărârea poate fi atacată în termen de 7 zile.

Planul poate să fie votat doar de creditorii care dețin creanțe admise sau validate sau de creditorii cărora instanța le-a acordat drept de vot. Creditorii votează separat în categoriile individuale prevăzute prin lege și pot vota fără a fi prezenți la adunarea creditorilor, prin intermediul unei procuri legalizate notarial care poartă semnătura creditorului. Planul este adoptat de fiecare categorie de creditori cu o majoritate simplă a creanțelor din categoria relevantă. Contestațiile împotriva planului adoptat pot fi depuse la instanța competentă în materie de insolvență în termen de 7 zile de la data scrutinului. De asemenea, pot formula contestații creditorii care au prezentat cereri de validare în conformitate cu articolul 694 din Legea privind comerțul. Planul este respins dacă mai mult de jumătate dintre creditorii titulari de creanțe admise, indiferent de categoria de care aparțin aceste creanțe, au votat împotriva. Un anunț cu privire la adoptarea planului se publică în Registrul Comerțului.

Instanța aprobă planul de redresare dacă acesta îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 705 alineatul (1) din Legea privind comerțul, respectiv dacă au fost îndeplinite toate cerințele prevăzute de lege pentru adoptarea sa de diferitele categorii de creditori; acesta a fost adoptat cu o majoritate a creditorilor care dețin mai mult de

jumătate din creanțele admise incluse pe listele aprobate de instanță; în cazul în care planul prevede o plată parțială, cel puțin o categorie de creditori care a adoptat planul va primi o plată parțială; toți creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal, cu excepția cazului în care creditorii prejudiciați au renunțat în scris la contestațiile cu privire la adoptarea planului; planul asigură că un creditor disident și un debitor disident vor primi aceeași plată pe care ar fi primit-o dacă activele ar fi fost distribuite în conformitate cu procedura generală stabilită prin lege; niciun creditor nu va primi mai mult decât i se datorează în raport cu creanța sa admisă; asociațiilor sau acționarilor nu li se va plăti niciun venit înainte de satisfacerea integrală și definitivă a creanțelor care aparțin categoriilor de creditori ale căror interese sunt afectate de plan; plata indemnizației de întreținere către întreprinderile profesionale unipersonale cu răspundere limitată, către asociații cu răspundere limitată și către familiile acestora nu va fi efectuată într-un quantum care depășește quantumul stabilit de instanță până la satisfacerea integrală și definitivă a creanțelor categoriilor de creditori ale căror interese sunt afectate de plan. În cazul în care adunarea creditorilor a adoptat mai multe planuri și toate planurile respectă cerințele prevăzute de lege, instanța aprobă planul adoptat de creditorii care dețin mai mult de jumătate din creanțele admise.

Planul de redresare poate fi admis în procedura de insolvență secundară instituită de o instanță din Bulgaria, în cazul în care comerciantul deține active semnificative în Bulgaria, cu consimțământul administratorului judiciar din procedura principală în care comerciantul a fost declarat în stare de insolvență de o instanță străină.

Prin hotărârea privind aprobarea planului de redresare, instanța dispune închiderea procedurii și numește organismul de supraveghere propus în plan sau ales de comitetul creditorilor. Hotărârea privind aprobarea planului de redresare și hotărârea de respingere a unui plan elaborat în vederea reabilitării întreprinderii debitorului, care a fost adoptat de adunarea creditorilor, pot face obiectul unei căi de atac în termen de 7 zile de la data înscrierii lor în Registrul Comerțului.

Planul aprobat de instanță este obligatoriu pentru debitor și pentru toți creditorii cu creanțe aferente datoriilor contractate înainte de data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență. Fiecare creditor poate solicita un ordin de executare în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 405 din Codul de procedură civilă în vederea obținerii executării creanței convertite, indiferent de quantumul său.

În cazul în care debitorul nu își îndeplinește obligațiile cu privire la punerea în aplicare a planului de redresare, creditorii care dețin creanțe convertite în cadrul planului care reprezintă cel puțin 15 % din suma totală a creanțelor sau organismul de supraveghere numit de instanță pot solicita instanței să reia procedura de insolvență, fără a fi necesară o dovadă a stării de insolvență sau de supraîndatorare. În acest caz, efectul de conversie al planului în raport cu drepturile și garanțiile creditorilor rămâne neschimbat. În contextul procedurii de insolvență reluate nu se desfășoară nicio procedură de reabilitare.

În cazul în care în planul de redresare aprobat se are în vedere vânzarea integrală sau parțială a întreprinderii, în termen de o lună de la data la care a intrat în vigoare hotărârea de aprobare a planului trebuie să se încheie un contract de vânzare. În cazul în care contractul de vânzare nu este încheiat în termenul prevăzut în planul de redresare aprobat, fiecare parte poate să solicite instanței competente în materie de insolvență să declare contractul încheiat în termen de o lună de la data expirării perioadei de o lună pentru încheierea unui contract de vânzare. Dacă niciuna dintre părți nu solicită ca respectivul contract să fie declarat încheiat și un creditor a depus o cerere, instanța competentă în materie de insolvență reia procedura și declară debitorul în stare de insolvență.

Pe lângă adoptarea unui plan de redresare, Legea privind comerțul prevede și o altă posibilitate de încheiere a unui acord între debitor și creditori. Debitorul poate să încheie în mod independent un acord scris de stingere a creanțelor cu toți creditorii cu creanțe admise în orice stadiu al procedurii, fără a fi reprezentat de administratorul judiciar. În cazul în care acordul îndeplinește cerințele prevăzute de lege, instanța acordă o suspendare a procedurii, în cazul în care au fost formulate în conformitate cu articolul 694 alineatul (1) din Legea privind comerțul acțiuni în constatare prin care se contestă existența creanțelor admise. Hotărârea poate fi atacată în termen de 7 zile de la data înscrierii în Registrul Comerțului.

## 15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de

## insolvență?

Adunarea finală a creditorilor adoptă o decizie cu privire la bunurile personale incluse în masa credală care nu pot fi vândute și poate decide ca bunurile personale cu valoare neglijabilă sau creanțele care ar fi extrem de dificil de colectat să fie lăsate la dispoziția debitorului. Administratorul judiciar, acționând în baza unui ordin judecătoresc, depune în bancă sumele provizionate în momentul distribuirii finale pentru creanțele necolectate sau contestate.

După închiderea procedurii de insolvență, executarea silită generală se încheie și măsura asigurătorie este anulată *ex officio* începând cu data intrării în vigoare a hotărârii privind încetarea procedurii de insolvență.

Orice cereri care nu au fost formulate și orice drepturi care nu au fost exercitate în procedura de insolvență se sting. Creanțele care nu au putut fi realizate în cursul procedurii de insolvență se sting, cu excepția cazului în care procedura este reluată în conformitate cu articolul 744 alineatul (1) din Legea privind comerțul (dacă în termen de un an de la data la care a fost acordată suspendarea judecării cauzei sunt eliberate sume rezervate pentru creanțele contestate sau sunt descoperite active a căror existență a rămas necunoscută în cursul procedurii de insolvență).

În cazul în care debitorul a încheiat un acord cu privire la plata datoriilor cu toți creditorii care dețin creanțe admise și procedura de insolvență a fost închisă, creditorii pot solicita despăgubiri în conformitate cu normele generale prevăzute în dreptul civil, cu excepția cazului în care Legea privind comerțul prevede altfel. În cazul în care debitorul nu își îndeplinește obligațiile cu privire la acordul privind plata datoriilor, creditorii care dețin cel puțin 15 % din totalul creanțelor pot solicita reluarea procedurilor de insolvență, fără a fi necesar să prezinte o dovadă a stării de insolvență sau de supraîndatorare.

După închiderea procedurii de insolvență ca urmare a aprobării planului de redresare, începe să curgă un nou termen legal de prescripție în temeiul articolului 110 din Legea privind obligațiile și contractele pentru creanțele născute înainte de data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, începând de la data intrării în vigoare a hotărârii privind aprobarea planului de redresare, în cazul în care creanțele în cauză sunt exigibile imediat sau de la data la care acestea devin exigibile, dacă planul de redresare prevede amânarea plății acestora. Potrivit articolului 110 din Legea privind obligațiile și contractele, toate creanțele se sting la expirarea termenului legal de prescripție de cinci ani, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. În cazul în care a fost formulată o cerere de reluare a procedurii de insolvență, termenul legal de prescripție pentru creanțele admise este suspendat pe durata procedurii reluate. Creditorul poate solicita un ordin de executare în ceea ce privește creanța sa care a fost supusă conversiei, indiferent de cuantumul său, în baza planului de redresare aprobat de instanță.

## 16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

În temeiul legislației naționale, cheltuielile aferente procedurii de insolvență includ:

- taxa de timbru datorată pentru procedura de insolvență și toate celelalte cheltuieli suportate până la data intrării în vigoare a hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență;
- remunerația administratorului judiciar;
- creanțele lucrătorilor și ale angajaților întreprinderii debitorului atunci când aceasta nu și-a încetat activitatea;
- cheltuielile efectuate pentru mărirea, administrarea, evaluarea și distribuirea masei credale;
- indemnizația de întreținere acordată debitorului și familiei acestuia.

În cazul în care cererea de declarare a insolvenței a fost formulată de debitor, nu se plătește nicio taxă de timbru în avans. Taxa de timbru este acoperită din masa credală în momentul distribuirii activelor. În cazul în care cererea de deschidere a procedurii de insolvență este depusă de un creditor, precum și atunci când un cocreditor se constituie parte în procedură, taxa de timbru este percepută de la creditor sau de la partea constituită drept cocreditor.

În scopul deschiderii procedurii de insolvență, atunci când activele disponibile ale debitorului nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile inițiale ale procedurii de insolvență sau atunci când în cursul procedurii de insolvență se constată că activele disponibile ale debitorului nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile

procedurii de insolvență, instanța stabilește o sumă care urmează să fie plătită în avans de debitor sau de un creditor, în termenul stabilit de aceasta. Cheltuielile inițiale ale procedurii de insolvență sunt evaluate de către instanță, care ține seama de remunerația curentă a administratorului judiciar provizoriu și de estimarea cheltuielilor aferente procedurii de insolvență. În cazul în care debitorul este o societate în nume colectiv, instanța se pronunță cu privire la plata anticipată a cheltuielilor, ținând seama de patrimoniul partenerilor cu răspundere nelimitată.

După începerea procedurii de insolvență, cheltuielile sunt acoperite din masa credală. În acest scop, instanța poate emite un ordin prin care autorizează administratorul judiciar să efectueze plățile necesare.

În cazul în care procedura se află în stadiul de mărire a masei credale, taxa de timbru nu trebuie plătită în avans. Atunci când împrejurările referitoare la insolvență sunt consemnate în Registrul Comerțului pe baza unor hotărâri sau ordine judecătorești și cu ocazia înscrierii și radierii unui sechestru sau al unei executări silite imobiliare, nu se percepe nicio taxă de timbru.

În procedurile instituite în baza unei cereri în anularea unei tranzacții în temeiul articolelor 645, 646 și 647 din Legea privind comerțul și în temeiul articolului 135 din Legea privind obligațiile și contractele, taxa de timbru nu trebuie plătită în avans, indiferent de rangul instanței. În cazul în care cererea este admisă, taxele de timbru sunt colectate de la partea care a căzut în pretenții. În cazul în care cererea este respinsă, taxa de timbru este acoperită din masa credală. În cazul în care cererea în anularea tranzacției a fost formulată de administratorul judiciar și a fost respinsă, cheltuielile aferente procedurii de insolvență suportate de terți sunt acoperite din masa credală.

Nu se datorează nicio taxă de timbru în cazul acțiunilor în constatare formulate de un creditor sau de debitor în temeiul articolului 694 din Legea privind comerțul. În cazul în care acțiunea este respinsă, cheltuielile trebuie să fie plătite de către reclamant.

Cererea unui creditor depusă după expirarea termenului legal de depunere, însă nu mai târziu de două luni de la data expirării acestui termen, este adăugată pe lista creanțelor depuse și admise în conformitate cu procedura prevăzută de lege. Cheltuielile suplimentare suportate cu privire la admiterea cererii sunt plătite de către creditorul care a depus cererea.

Cheltuielile suportate pentru un plan de redresare propus de debitor sau de administratorul judiciar sunt acoperite din masa credală, iar în toate celelalte cazuri, ele sunt acoperite de partea care a propus planul. Cu excepția cazului în care se prevede altfel în planul de redresare, instanța obligă debitorul să plătească taxa de timbru și cheltuielile efectuate.

Cheltuielile suportate în legătură cu conservarea bunurilor supuse conversiei în bani până când cumpărătorul intră în posesie sunt acoperite din masa credală. Cheltuielile suportate pentru vânzarea locuințelor deținute în proprietate de debitor și închiriate lucrătorilor și angajaților săi sunt suportate de vânzător.

La distribuirea activelor convertite, creanțele născute din cheltuielile suportate în legătură cu procedura de insolvență sunt plătite după satisfacerea creanțelor garantate și a creanțelor în legătură cu care se exercită dreptul de retenție.

## 17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Legea privind comerțul prevede garanții care protejează creditorii înscrși la masa credală împotriva actelor adoptate și tranzacțiilor încheiate de debitor cu scopul de a diminua masa credală și de a prejudicia interesele creditorilor. Legea introduce noțiunea „perioadă suspectă” - o prezumție irefutabilă că interesele creditorilor au fost prejudiciate, în cazul în care în această perioadă au fost efectuate anumite acte sau au fost încheiate anumite tranzacții. Durata perioadei suspecte diferă în funcție de tipul tranzacțiilor cărora li se aplică prezumția legală cu privire la încheierea de acte frauduloase. Pentru anumite tranzacții și acte juridice, perioada suspectă începe de la data declarării stării de insolvență sau de supraîndatorare, dar nu mai devreme de un an înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență, și se termină la data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență. În alte cazuri, această perioadă se extinde la trei ani, doi ani sau un an înainte de data formulării cererii de deschidere a procedurii de insolvență și include perioada cuprinsă între data la care a fost

formulată cererea de deschidere a procedurii de insolvență și data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență. Anumite acte efectuate și tranzacții încheiate după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență cu încălcarea procedurii stabilite, și anume fără acordul prealabil al administratorului judiciar, sunt de asemenea considerate prejudiciabile.

Tipurile de acte și tranzacții considerate prejudiciabile în temeiul Legii privind comerțul sunt definite în mod exhaustiv și se împart în două categorii: nule și inopozabile față de creditorii înscriși la masa credală.

Tranzacțiile nule sunt reglementate la articolul 646 alineatul (1) din Legea privind comerțul. Acest articol prevede că următoarele acte și tranzacții sunt nule în raport cu creditorii, dacă sunt adoptate/încheiate după data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență cu încălcarea normelor de procedură prevăzute:

1. plata unei creanțe născute înainte de pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență;
2. gajul sau ipoteca instituite asupra unui drept sau asupra unui bun personal incluse în masa credală;
3. o tranzacție care implică un drept sau un activ inclus în masa credală.

Alte tipuri de acte și tranzacții prejudiciabile care pot fi declarate inopozabile sunt reglementate de dispozițiile de la articolul 645 alineatul (3), de la articolul 646 alineatul (2) și de la articolul 647 din Legea privind comerțul și de la articolul 135 din Legea privind obligațiile și contractele. Pentru a fi inopozabile în raport cu creditorii înscriși la masa credală, actele și tranzacțiile în cauză trebuie să fie declarate inopozabile printr-o hotărâre care a dobândit autoritate de lucru judecat.

În conformitate cu articolul 646 alineatul (2) din Legea privind comerțul, următoarele acte adoptate sau tranzacții încheiate de debitor după apariția stării de insolvență sau de supraîndatorare pot fi declarate inopozabile creditorilor în perioadele respective:

1. achitarea anticipată a unei datorii, indiferent de modul de plată, în termen de un an înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență;
2. constituirea unei ipotecii sau a unui gaj, pentru a garanta o creanță anterior negarantată împotriva debitorului în termen de un an înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență;
3. achitarea de către debitor a unei datorii care a devenit exigibilă, indiferent de modul de plată, în termen de șase luni înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență.

În cazul în care creditorul cunoștea faptul că debitorul este în stare de insolvență sau de supraîndatorare, durata perioadei suspecte în primele două cazuri se prelungește la doi ani și în cel de al treilea caz la un an. Cunoașterea este prezumată atunci când debitorul și creditorul sunt părți afiliate sau atunci când creditorul cunoștea sau ar fi putut să cunoască împrejurările care justificau în mod rezonabil concluzia că debitorul era în stare de insolvență sau de supraîndatorare.

Lipsa opozabilității nu poate fi invocată în primul și în al treilea caz, dacă datoria este achitată în cursul activităților comerciale obișnuite ale debitorului și în cazul în care:

- este în conformitate cu condițiile convenite între părți și se efectuează simultan cu furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii cu o valoare echivalentă debitorului sau în termen de 30 de zile de la data la care datoria a devenit exigibilă sau
- după efectuarea plății, creditorul a furnizat bunuri sau a prestat servicii cu o valoare echivalentă debitorului.

Lipsa opozabilității nu pot fi invocată în al doilea caz, atunci când dreptul de gaj sau de ipotecă a fost constituit:

- înainte sau simultan cu acordarea unui credit debitorului;
- pentru a înlocui o altă garanție *in rem*, care nu poate fi declarată inopozabilă potrivit normelor prevăzute în secțiunea I capitolul 41 din Legea privind comerțul;
- pentru a garanta un împrumut acordat în scopul achiziționării activului gajat sau ipotecat.

Declararea nulității în temeiul articolului 646 alineatul (2) din Legea privind comerțul nu aduce atingere drepturilor dobândite cu bună-credință de terți înaintea înscrierii cererii care a condus la deschiderea unei acțiuni în anularea unei tranzacții. Reaua-credință este prezumată până la proba contrarie, dacă terțul este afiliat debitorului sau persoanei cu care debitorul a negociat.

Creanțele publice și creanțele private ale administrației publice supuse executării de drept privat, pe care debitorul le-a plătit, nu pot fi lipsite de opozabilitate în raport cu creditorii înscriși la masa credală în conformitate cu normele și procedurile stabilite mai sus.

În conformitate cu articolul 647 alineatul (1) din Legea privind comerțul, următoarele acte și tranzacții ale debitorului, dacă sunt efectuate în termenele prevăzute, pot fi inopozabile față de creditorii înscriși la masa credală:

1. actele fără nicio contraprestație, cu excepția donațiilor obișnuite, încheiate cu o parte afiliată debitorului într-o perioadă de trei ani anterioară datei la care a fost formulată cererea de deschidere a procedurii de insolvență;
2. actele fără nicio contraprestație încheiate în decursul unei perioade de doi ani înainte de data la care a fost formulată cererea de deschidere a procedurii de insolvență;
3. tranzacțiile subevaluate, încheiate în decursul unei perioade de doi ani înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență, dar nu înainte de apariția stării de insolvență sau de supraîndatorare.
4. ipotecile, gajurile sau garanțiile personale constituite în legătură cu datorii ale terților în termen de un an înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență, dar nu înainte de apariția stării de insolvență sau de supraîndatorare;
5. ipotecile, gajurile sau garanțiile personale constituite în legătură cu datorii ale terților în favoarea unui creditor afiliat debitorului în termen de doi ani înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență, dar nu înainte de apariția stării de insolvență sau de supraîndatorare;
6. tranzacțiile care sunt prejudiciabile pentru creditorii încheiate cu o parte afiliată debitorului în termen de doi ani înainte de formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență.

Articolul 647 alineatul (1) din Legea societăților comerciale se aplică, de asemenea, actelor și tranzacțiilor încheiate de debitor în perioada dintre formularea cererii de deschidere a procedurii de insolvență și data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență. Anularea nu aduce atingere drepturilor dobândite de terți cu bună-credință și cu titlu oneros înainte de înscrierea cererii.

O compensație poate să devină de asemenea inopozabilă față de creditorii înscriși la masa credală în cazul în care un creditor a achiziționat creanța și a solicitat debitorului să își îndeplinească obligațiile legate de această creanță înainte de data hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, cunoscând, în momentul în care a achiziționat creanța sau a solicitat debitorului să își îndeplinească obligațiile legate de creanță, că debitorul este în stare de insolvență sau de supraîndatorare sau că a fost formulată o cerere de deschidere a procedurii de insolvență.

Indiferent de momentul contractării creanțelor reciproce, compensația efectuată de debitor după declararea stării de insolvență sau de supraîndatorare, dar nu mai devreme de un an înainte de data cererii de deschidere a procedurii de insolvență, nu este opozabilă creditorilor înscriși la masa credală, cu excepția părții din creanță pe care creditorul ar primi-o în momentul distribuirii ulterioare conversiei activelor în bani.

Articolul 135 din Legea privind obligațiile și contractele reglementează acțiunile pe care administratorul judiciar sau creditorul le pot introduce în anularea actelor prejudiciabile ale debitorului, dacă efectul prejudiciabil al acestor acte era cunoscut debitorului. Atunci când actul este motivat de obținerea unui profit, se prezumă că și partea cu care debitorul negociază cunoaște prejudiciul. Anularea nu aduce atingere drepturilor dobândite de terți cu bună-credință și cu titlu oneros înaintea înscrierii cererii care a condus la deschiderea acțiunii în anularea unei tranzacții. Până la proba contrară, cunoașterea se prezumă dacă terțul este soțul/soția, ascendentul, descendentul sau fratele sau sora debitorului. În cazul în care actul este încheiat înainte de nașterea creanței, acesta este lipsit de validitate numai dacă este încheiat de debitor sau de partea cu care debitorul a negociat cu intenția de fraudare a creditorului.

Acțiunea în anularea actelor sau a tranzacțiilor legate de creditorii înscriși la masa credală și acțiunile în executare în vederea măririi masei credale pot fi introduse de administratorul judiciar sau, în cazul în care administratorul judiciar nu procedează astfel, de orice creditor înscris la masa credală. În cazul în care cererea este formulată de un creditor, instanța dispune din oficiu constituirea administratorului judiciar drept coreclamant. În cazul în care creditorul a formulat o cerere, nu se admite o a doua cerere legată de aceeași creanță. Cu toate acestea, al doilea creditor poate solicita instanței să îi acorde permisiunea de a se constitui coreclamant înainte de prima ședință organizată în cauză. Hotărârea definitivă efectivă este validă și executorie

pentru debitor, administratorul judiciar și toți creditorii.

În cazul în care instanța a declarat o tranzacție nulă în raport cu creditorii înscrși la masa credală, activele aduse de un terț sunt returnate, iar dacă astfel de active nu sunt incluse în masa credală sau se datorează bani, terțul se constituie creditor în cadrul procedurii.

Se consideră că acțiunea în anularea unei tranzacții formulată de administratorul judiciar în procedura de insolvență principală sau secundară în care un comerciant a fost declarat în stare de insolvență de o instanță străină sau în procedura secundară instituită de o instanță din Bulgaria în cazul în care comerciantul deține active semnificative în Bulgaria, a fost formulată în ambele proceduri.

---

■ Ultima actualizare: 17/02/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.